

25th July 1952] [Sri C. Rajagopalachari]

work in one place is different from the work in another place. It all depends upon the stage, the machinery to be purchased and the nature of work to be done. If the hon. the Leader of the Opposition wants to bring up a definite charge against the administration of last year he can do so and we can look into it. But he cannot pass off figures as facts."

SRI T. VISWANATHAM :—" Figures are facts."

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—" But not in dissimilar context."

MR. SPEAKER :—" Is the hon. Member Mr. Kolkebail withdrawing his cut motion? "

SRI S. S. KOLKEBAIL :—" No, Sir."

MR. SPEAKER :—" I am now going to put the cut motion of the hon. Member Mr. Kolkebail to the vote of the House. The question is—

' That the allotment of Rs. 3,18,35,000 under Demand XXVIII—Electricity be reduced by Rs. 100.' "

The cut motion was lost.

MR. SPEAKER :—" I shall now put the Demand to the vote of the House. The question is—

' That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 3,18,35,000 under Demand XXVIII—Electricity.' "

The Demand was carried and the Grant was made.

MR. SPEAKER :—" I now adjourn the House to meet again at 3 p.m."

• (After lunch—3 p.m.)

(2) DEMAND I—LAND REVENUE.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—" Mr. Speaker, Sir, on the recommendation of His Excellency the Governor, I beg to move—

' That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 86,76,400 under Demand I—Land Revenue.'

" Sir, though this Demand is numbered as Demand I, it was low down in the list of Demands taken up for discussion but now it has got priority and come up for discussion. This Demand is peculiar in another sense. A greater part of the cost of the collection and administration of the Land Revenue is not debited to this head but to Demand XI—District Administration. This only refers to expenditure incurred exclusively on the collection of land revenue, survey, settlement and record operations, assignments and compensation and charges in England and all that. I understand it is not the practice in other States. But in Madras this seems to be the practice. I may briefly state what the implications of these demands are.

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [25th July 1952]

“ Let me take survey, settlement and record operations first. Charges incurred on account of the Central Survey Office in Madras and the Ranges and Mobile Staff working in the districts, survey and settlement of estates under Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948, and expenditure on the Director of Settlements for superintending the taking over of estates and the three Tribunals constituted under the provisions of the Abolition Act are debited to this minor head. At present six survey parties are working with headquarters at Sivaganga, Chittoor, Ramana-thapuram, Vijayanagaram, Salem and Visakhapatnam. In the maintenance branch of the Survey and Land Records Department there are four ranges, each in charge of an Assistant Director of Survey and Land Records. The Central Survey Office, Madras, in which map-printing, etc., is done, is also in charge of an Assistant Director of Survey and Land Records. To superintend the work of the department, there are two Deputy Directors of Survey and Land Records, the senior being in charge of the survey of estates taken over by the Government and the junior in charge of the maintenance branch of the department. Besides this, the work relating to the settlement of the estates taken over by the Government is being done by the Director of Settlements, assisted by three Settlement Officers and seven Assistant Settlement Officers in the districts.

“ Now I come to land records. The expenditure on account of the maintenance of ryotwari, estate, municipal and union surveys and record of rights operations is met from this head. The whole expenditure on account of the ryotwari surveys and estate surveys will be met from the State Funds while, in the case of municipal and Union surveys, two-thirds of the cost will be met by the Municipalities concerned and one-third in the case of Panchayat Boards.

“ Regarding assignments and compensation, the expenditure debited to this head is that on assignments of land revenue in lieu of land for the rendering of meritorious services to the State, payments to religious institutions in lieu of deductions from the revenue collections, alienations of land revenue to inamdars and other grantees, compensation to excluded proprietors and others in lieu of resumed lands, payments to local bodies in respect of fishery rentals and tree-tax collected by the Revenue Department on their behalf and payments to mufassal municipalities representing the excess of the ground-rent collected over the ordinary agricultural assessment on land in municipal areas.

“ Lastly the Charges in England. The leave salary and sterling overseas pay of the officers of the Survey Department and the cost of stores purchased for the survey office are debited to this head.

“ Sir, a sum of Rs. 38 lakhs has been budgeted for under the head ‘Survey and Settlement and Record Operations’, a sum of Rs. 20 lakhs for the Zamindari Abolition Fund and the rest of the amount under this head goes to other items. I refer to this because while discussing Demand XI criticism was levelled against the District Administration and about the necessity or otherwise of

25th July 1952][Sri M. A. Manickavelu Naicker]

retaining the Board of Revenue. I now hope criticism and fair comment will be confined to the items falling under this Head. I submit that if criticism is confined to the particular items referred to, it will be easy for me to reply to the debate."

MR. SPEAKER :—" Motion moved—

' That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 86,76,400 under Demand I—Land Revenue.'

" I will allow four hours for this Demand."

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—" Three hours will do, Sir."

MR. SPEAKER :—" I allow three hours for this Demand. The Hon. Minister will reply to the debate at 5-15 p.m."

*SRI C. KANDASAMI :—" Sir, I move—

' That the allotment of Rs. 86,76,400 under Demand I—Land Revenue, be reduced by Rs. 100.'

" கனம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் மான்யத்தின்மீது, என் பேரிலுள்ள வெட்டுப் பிரேரணையைப் பிரேரிக்கும் வகையில் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

" கனம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்கள் தங்களுடைய பிரச்சந்தில், இது சம்பந்தமான விவாதத்தில், இதில் குறிப்பிடப்பட்ட விஷயங்களைத் குறித்துப் பேசவேண்டுமென்று சொன்னார். அந்த அடிப்படையிலே தான் இந்த வெட்டுப் பிரேரணையைப் பிரேரித்துப் பேசலாமென்று முன்வந்திருக்கிறேன். இந்த கிரான்டில் இருக்கக்கூடிய முக்கியமான இனங்களில் ஒன்று ஜமீந்தாரி களுக்கு 20 லக்ஷம் ரூபாய் நஷ்ட ஈடு கொடுப்பது. அதற்குப் பிறகு ' Assignments and Compensations ' என்ற இனத்தில் சுமார் 18 லக்ஷம் ரூபாய் போடப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் மற்ற செலவினங்களையெல்லாம் சேர்த்து ரூ. 86,76,400 வரையில் இந்த மான்யத்தில் கோரப்பட்டிருக்கிறது."

" ஜமீந்தார்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவேண்டுமென்பதை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு பேசும்போது, இன்றைய தினம் நில பாத்தியதை முறையையும் நான் எடுத்துக்கொண்டு பேசத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. இதை கனம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்கள் அனுமதித்து ஒத்துக்கொள்ளுவாரென்று நினைக்கிறேன்.

" ஏனெனில், ஜமீன் ஒழிப்புக்கு இதுவரையில் 4½ கோடி ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வருஷத்திற்கும் இந்தத் தொகை விலிருந்து 20 லக்ஷம் ரூபாயும், மூலதன நிதியிலிருந்து 70 லக்ஷ ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது சபையறிந்த விஷயம்.

" நாட்டிலிருக்கிற விவசாய நெருக்கடியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, விவசாயிகள் இன்று எந்த அளவு கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு, விவசாயமே சீரழிந்துகொண்டிருப்பதையும் வைத்துக்கொண்டு பார்க்கும் போது, உடனடியாக இப்போதே நஷ்ட ஈட்டுத் தொகையைக் கொடுக்கவேண்டுமா? அல்லது அது ஒத்திப்போடக்கூடிய விஷயமா? என்பதைப்பற்றி அரசாங்கம் சிந்தனை செய்து பார்க்கவேண்டும்.

" ஏனெனில், ஜமீந்தார்களுக்குச் சொந்த நிலங்கள் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர்கள் இருக்கின்றன ஒவ்வொரு ஜமீந்தாரும் பட்டா போட்டு வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே வாங்கிய நஷ்ட ஈடும் இருக்கிறது. இன்று அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவேண்டுமா, கொடுக்க வேண்டாமா என்பதைப் பார்க்கும்போது, ஒரு புரத்தில் எங்களைப் பொறுத்தவரையில் நஷ்ட ஈடு கொடுக்கக் கூடாதென்று இன்றையதினம் பிரசாரம் செய்து

3-10
p.m.

[Sri C. Kandasami]

[25th July 1952]

கொண்டு வருகிறோம். அதுதான் எங்கள் பிரசாரம் என்று வைத்துக் கொண்டிருந்த போதிலும்கூட தற்கால ரீதியில், தேசத்திலுள்ள கஷ்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு கவனித்துப் பார்க்கும்போது, நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதை ஏன் ஒத்திப்போடக்கூடாது என்று யோசிக்கவேண்டும். இப்பொழுது பஸ் வரி போட்டு சர்க்கார் வசூலிக்க உத்தேசித்துக் கொண்டிருப்பதற்குப் பதிலாக, ஜமீந்தார்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதை ஒத்திபோடலாமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

“ அடுத்தபடியாக, இது சம்பந்தமாக நேற்றையதினம் நமது இந்தியப் பிரதம மந்திரி கணம் நேரு அவர்கள் செய்த பிரசங்கத்தை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். காஷ்மீர் பிரச்சனை சம்பந்தமாக, இன்றையதினம் இந்திய அரசியல் சட்டப்படி, நஷ்ட ஈடு கொடுக்காமல் எந்த உடைமையையும் தேசிய மயமாக்கக் கூடாதென்று திட்ட வட்டமாக விதிகள் இருந்தாலும்கூட, காஷ்மீர் அரசியல் நிர்ணய சபை அங்கிருக்கக்கூடிய நிலப்பிரபுத்துவத்தை நஷ்ட ஈடு இல்லாமல் ஒழிப்பதற்கு முடிவு செய்திருக்கிறது. அதை இந்திய அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு நேற்றையதினம் இந்தியப் பிரதம மந்திரி அவர்கள் காஷ்மீரின் சாதனைப்பற்றி தாம் பெருமைப் படுவதாகவும் சொல்லியிருக்கிறார். இந்திய அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தக்கூடிய அளவுக்கு அவருக்கு எண்ணம் இருக்கலாம் என்பதை அரசாங்கத்தின் ஞாபகத்திற்குக் கொண்டு வருகின்றேன்.

“ ஏனெனில், பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இந்த தேசத்தில் நில பாத்தியதைமுறையை ஏற்படி வைத்திருந்ததோ அதே முறையில் தான் இன்றும் இருக்கிறது. இதன் காரணமாக பெரிய பெரிய பிரச்சனைகள் எழுந்துள்ளன. முக்கியமாக 80 லட்சம் விவசாய மக்களைப் பொறுத்த பெரிய பிரச்சனை இன்றையதினம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது நமது மாகாணத்தில் அதிகமாகப் பிரதிபலிக்கிறது என்பதை சூப்பதத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

“ அடுத்தபடியாக ‘Assignments and Compensations’ வகையில் ரூ. 18,72,100 ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனுடைய விவரத்தைப் பார்க்கும் போது இந்த நிலவாடகைக் குறைப்பினால் பாதிக்கப்பட்ட தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய நஷ்டத்தை ஈடுகட்டுவதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய பணமாகத் தெரிகிறது. இதையும் கொஞ்ச காலத்திற்கு ஒத்திப்போடலாம். தர்ம ஸ்தாபனங்கள் நடக்கக்கூடாதென்றே, கோவில்கள் மடங்கள் இவைகளை அடியோடு ஒழிக்க வேண்டுமென்றே நான் இன்றைய தினம் கூற தயாராய் இல்லை. தர்ம ஸ்தாபனங்களும் கோவில்களும் பக்தர்களால் போஷிக்கப்படவேண்டும். அதே சந்தர்ப்பத்தில், இந்த நாட்டின் நிலைமை நெருக்கடியாக இருக்கும்போது, மாகாணம் வரவு செலவை சரிக்கட்ட முடியாத நிதி நிலைமை இருக்கும்போது, இந்த இனம் பட்டுஜட்டில் ஒதுக்கப் பட்டேண்டுமாவென்பதையும் அரசாங்கம் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். இது அவசியமில்லையென்று நான் கருதுகின்றேன்.

“ அடுத்தபடியாக நிலவாடகைக் குறைப்பு சம்பந்தமாக காலையில் கூட அந்தப் பக்கத்தில் இருக்கக்கூடிய அங்கத்தினர் பட்டுக்கோட்டை, அரந்தாங்கி தாலுகாக்களில் எந்த அளவு நிலவாடகை அதிகமாக இருக்கிறதென்பதைப்பற்றி ஒரு கேள்வி போட்டார். அந்தக் கேள்விக்கு கணம் ரெவினியூ மந்திரி அவர்கள் பதில் சொல்லும்போது, ‘கவனிக்கப்படும்’ என்று தான் சொன்னார். ஏற்கெனவே அரசாங்கத்தின் 1951-ம் ஆண்டு ஜூன் மாத அறிக்கையில் ‘இம்மாதிரி அநியாயங்கள் இந்த இடங்களில் இருந்த போதிலும் கூட வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியாதது, பல இடங்களில் இம்மாதிரி நடக்கின்றது. அதனால் பல இடங்களிலும் நஷ்டம் ஏற்படும். ஆகவே தான் தீர்ப்பை புனராலோசனை செய்யவேண்டியிருக்கிறது’ என்று எங்கள் பக்கத்தில் ஸ்ரீமான் ராமமூர்த்தி அவர்கள் குறிப்பிட்டார். அதற்கு ரெவினியூ மந்திரி அவர்கள் ‘வியாக்கியானத்தை ஒத்துக்கொள்ள வில்லை’ என்றார்.

25th July 1952]

[Sri C. Kandasamij]

“நில வாடகையைக் குறைப்பதற்குப் பதிலாக அதிகரிக்கக் கூடிய நிலைமையில் இன்றைய கினம் சட்டம் அமல் நடத்தப்படுகிறதென்று சொன்னால், அது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. ஸெட்டில்மெண்ட் ஆபீஸர் இனம், ஜமீன் இடங்களில் நில வாடகை போடும்போது, தாங்கள் எதோ தானமாகச் செய்கிறோம் என்ற உள்கருத்து இருக்கிறதே தவிர, ரயட்வாரி நிலங்களுக்கு எவ்வளவு வாடகை போடப்பட்டிருக்கிறது என்பது கண் முன்னே தெரிவிருந்ததும்கூட, அதே இடத்திலிருக்கக்கூடிய புதிதாக ரயட் வாரி நிலங்களானதற்கு அதிக வாடகை போட வேண்டிய அவசியமென்னவென்பதுதான் தெரியவில்லை. இந்த அநீதி நீக்கப்பட வேண்டும். நியாய புத்தியுள்ள எவரும் இது மோசமான அநீதி என்பதை ஒப்புக்கொள்வார்கள். இது விஷயத்தை அரசாங்கம் கவனிப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இது விஷயம் உடனடியாகக் கவனிக்கப்படவேண்டும். வீண் கால தாமதம் செய்வதால் பிரயோஜனமில்லை. சென்ற வருஷங்களில்கூட இம்மாதிரியான தவறுகளை எடுத்துக் காட்டியும் சீக்கிரம் பரிசீலனை செய்கிறோமென்று அவர்கள் தெரிவித்தும், வேண்டுமென்றே கால தாமதம் செய்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். ‘பின்னால் கவனிக்கப்படும்’ என்று அரசாங்கம் இம்மாதிரி சொல்லவேண்டிய அவசியம் என்னவென்பது தெரியவில்லை. ஆகையால், அரசாங்கம் இதை உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுச் கொள்ளுகிறேன்.

“இரண்டு தாலுக்காக்களில் இன்னும் விவசாயிகளுக்கு ஏக்கருக்கு 5, 4 ரூபாய்க்குப் பதிலாக 16 ரூபாய் கட்டவேண்டிய நிலைமையில் இந்த ஆட்சியில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இது எவ்வளவுதூரம் சிறு பட்டாதாரர்களைப் பாதிக்குமென்பதைச் சற்று கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கக் கூடியவன் வாயில் மண்ணைப் போடுவது பேலிருக்கிறது. இது விஷயமாக உடனடியாக கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் சர்க்காருக்கு வற்புறுத்திக் கூறுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக, கிஸ்தி முறையைப் பற்றியும் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. ஏற்கெனவே பரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இருந்த காலத்தில் இந்த நாட்டிலுள்ள நிலவரியைப்பற்றி, அது அநியாயமென்றும், காங்கிரஸ் ரொம்ப நாடாகவே அதைத் திருத்த வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தது. நாஷனல் ப்ளானிங் கமிட்டி, கராச்சி தீர்மானம், காங்கிரஸ் எலெக்ஷன் மான்பெண்டோ இவைகளை எடுத்துக்கொண்டால், அவர்கள் கொஞ்சங்கூட சந்தேகமில்லாமல், ‘இது முறை அநியாயமானது. வருமானத்தை வைத்துக்கொண்டு அந்த அடிப்படையில் வரிவிதிப்பு இருக்க வேண்டும்’ என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நில வாடகை (டென்னன்ஸி) இவற்றையெல்லாம் நிர்ணயம் செய்யவேண்டுமென்று காங்கிரஸ் திட்டவாடமாக அப்போதைக்கப்போது உறுதிமொழி மக்களுக்குக் கொடுத்திருந்தபோதிலும், இந்த ஐந்தா வருஷ காலமாக, இதைப்பற்றி கொஞ்சம்கூட கவலைகொள்ளாமல் இருப்பதால், விவசாயிகள் தாங்களாகவே தங்களுக்கு இருக்கக் கூடிய கஷ்டங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்வதற்கு இன்று ஏதாவது முயற்சி செய்தால், அதற்குச் சொல்லப்படுகின்ற பதில் ‘குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகிறார்கள்’ என்று அவர்களுடைய குறைகளைக் கவனிக்க முடியாது. நிவாரணமளிக்கும் கையில் ஏதும் செய்யத் தயாராயில்லை என்ற எடுத்துக் காட்டுகிறது. இந்த நிலைமை நீடித்துக் கொண்டே போனால் மிக அபத்தாக முடியும் என்பதைப் பச்சையாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். கஷ்டக்கணக்கான விவசாயிகள் ஜீவ மரணப்போராட்டம் செய்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், அவர்களின் நிலமும் போய்விட்டது. மிராசதாரர்களிடமிருந்து வாங்கிப்பிழைக்க வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அந்த நிலைமையில் அவர்களுக்குக் குத்தகை, வாரம் முதலியவைகளுக்குக் கிடைத்த நிலத்தில் இந்த வருஷம் உழைத்தால் அடுத்த வருஷம் நிலம் கிடைக்குமா என்ற சந்தேகத்தில் இருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி நிலையில் நாட்டில் 85 சத விசிதம் இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நாளை தினம் நம் வாழ்க்கை என்ன ஆகுமோ என்று நிச்சயமற்ற நிலையில் விவசாயிகள் இருந்தக்கொண்டிருந்தால், என்ன தான் மெஜாரிடையை வைத்துக் கொண்டு பட்ஜெட்டை நிறைவேற்றிவிட்டாலும், தேசத்தில் ஒரு திருப்தி ஏற்பட்டுவிடாது

[Sri C. Kandasami]

[25th July 1952]

என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு, அவர்களுக்கு ஏதாவது பரிகாரம் தேட முன்வர வேண்டுமென்று நான் கனம் ரெவினியூ மந்திரி அவர்களை கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“அடுத்தபடியாக மிராசதாரர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதைப்பற்றி இன்னும் ஒரு வார்த்தை சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மிராசதாரர்களுக்குக் கருணையோடு நஷ்டஈடு கொடுக்கத்தான் வேண்டும். அது தான் நியாயமானது என்று பேசப்படும் இன்றைய தினம் விவசாய ஏழை மக்களை அந்த மிராசதாரர்கள் இன்று தஞ்சை ஜில்லாவிலே நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றி வருகிறார்களே அதைத் தடுப்பதற்கு சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள் என்பது நான் கேட்க விரும்புகிறேன். தஞ்சை ஜில்லாவிலே பல இடங்களிலே மலபார் போலீஸ் படையைக் கொண்டு போய் வைத்திருக்கிறார்கள் அது எந்தக் காரணத்தினால் கேள்வி கேட்போது அரசாங்கம் கொடுத்த பதில் சரியான பதில் ஆகாது. அமைதிப்பாதுகாப்பதற்காக எடுத்தக் கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கை என்று அவர்கள் சொன்னதாவது மிகவும் சரியானது ஆகாது. யார் இன்று அந்த ஜில்லாவிலே அமைதிக்குப் பங்கா விளைவிக்கிறார்கள்? போலீஸ் ஆண்டுகளாக விவசாய மக்கள் குடியிருந்த நிலத்தை விட்டு அவர்களை இன்று மிராசதாரர்கள் வெளியேற்றுகிறார்கள். மனை யக் காலி செய்ய மறுப்பவர்களின் மனைகள் கொளுத்தப்படுகின்றன, பிரித்தெரியப்படுகிறது. உண்மையைச் சொல்லப் போனால் இன்று அந்த ஜில்லாவிலே ஜீவ மரணப் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. சர்க்கார் அந்த மிராசதாரர்களுக்கு அனுசூலமாக ஏழை விவசாய மக்களை நிலத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்துவதற்காக என்றே போலீஸ் படையை அங்கே கொண்டு போய் வைத்திருக்கிறதேயொழிய தவிர, மிராசதாரர்கள் நலனைப் பாதுகாப்பதற்காக, இன்று இப்படி நடந்து கொண்டு வருகிறதே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை.

“தஞ்சை ஜில்லாவிலிருந்தே இந்தச் சபைக்கு நான் மெம்பராக வந்திருக்கிறேன் என்பதைச் சொல்லிக்கொண்டு அதனால் எனக்கு இந்த விஷயங்கள் எல்லாம் நன்றாகத் தெரியும். ஆகையால் நான் சர்க்கார் தரப்பில் சொல்லப்படும் விஷயங்களைக் காட்டிலும் உண்மையான விஷயத்தை அப்படியே இந்தச் சபையில் நான் சொல்லுகிறேன் என்பதையும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சொல்லுகிறேன். மிராசதாரர்களுடைய நலனை பாதுகாப்பதற்காகத்தான் அதனால் தான் இன்று பெரும் போலீஸ் படை தஞ்சை ஜில்லாவில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்த நிலைமை நீடித்துக் கொண்டே போனால் இதனால் ஏற்படும் விளைவுகள் என்னவாகுமென்று நாம் யோசிக்க வேண்டும். விவசாயிகள் இன்று குழப்பத்தை உண்டு பண்ணவில்லை. காம்கிரஸ் ஆட்சியில் தங்களுக்கு எல்லா விதமான செளகரியமும் கிடைக்குமென்று நம்பி இருக்கின்ற விவசாயிகள், கனம் ராஜாஜி அவர்கள் தலைமையில் விவசாயிகளுக்கு எல்லாவிதமான நன்மையும் கிடைக்குமென்று நம்பியிருக்கிற விவசாயிகள், கனம் ராஜாஜி பதவி ஒப்புக்கொண்ட போது விவசாயம் தான் ரொம்பவும் முக்கியமானது, அதைச் சீர்ப்படுத்த முயற்சிக்க வேண்டும் என்று சொன்னபொழுது விவசாயிகள் நலனையும், விவசாயப் பெருக்கையும் கருத்தில் கொண்டு ஏதோ பெரிய மாறுதலைச் செய்யப் போகிறார்கள் என்று நம்பிக்கொண்டிருக்கும் ஏழை விவசாயிகள் தான் இன்று நிலச்சுவாந்தாரர்களால் நிலங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்படுகிறார்கள். சர்க்கார் உதவி செய்யாதா என்று ஏங்கிக் கொண்டு நடுத்தெருவிலே தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சர்க்கார் இவர்களுக்கு உதவி செய்யாது மிராசதாரர்களின் நலனைப் பாதுகாத்து நிலத்திலிருந்துவிவசாயிகளை வெளியேற்றி அவர்களுக்குப் போலீஸ் பந்தோபஸ்து கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறது. இதனால் என்ன ஏற்படப்போகிறது என்று சொல்ல முடியாது. சர்க்கார் வெகு சீக்கிரத்தில் இதற்கு ஏதாவது ஏற்பாடு செய்தாக வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். நில ரெவினியூ கொள்கையை எல்லா மக்களின் அபிலாஷைகளையும் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய வகையில் உடனடியாக மாற்றியமைத்தாகவேண்டும். இதைச் சர்க்கார் செய்யத் தவறினாலும் அதனால் வரும் விளைவுகளுக்கு எல்லாம் இவர்கள் தான் பொறுப்பாளிகள் என்பதாகத் தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய வெட்டுப் பிரேரணையை நான் பிரேரிக்கின்றேன்.”

25th July 1952]

MR. SPEAKER :—“ As Leaders of Parties want more time for this Demand, I allot 4 hours for this Demand and the Hon. Minister will reply to the debate at about 6-30 p.m. I fix a time limit of ten minutes for each Member.” 3-20
p.m.

* SRI A. APPU :—“ Mr. Speaker, Sir, I rise to support the Demand moved by the Hon. Minister for Land Revenue. While doing so, I wish to submit certain points for the consideration of the Government. We have been expecting land revenue reforms ever since the Congress came into power. When the Congress Government was formed in 1937, the landlords and the ryots in my district of Malabar were in great distress. The Hon. Sri C. Rajagopalachariar who was then the Chief Minister came to their rescue by constituting a Conciliation Board, etc. In 1946 Mr. Prakasam's Ministry appointed Mr. Raghavendra Rao, District Collector, as Special Officer to investigate and report on the possibilities of bringing about land revenue reforms in the State. This Officer assisted by seven or eight Deputy Collectors and several Tahsildars worked for about 2 years and submitted a long report. But long before the report was received, the Prakasam Ministry was not in power and as a result, I understand, no action was taken on this report. The report has been shelved. In 1950, the Kumaraswami Raja's Ministry appointed a Committee presided over by Mr. M. V. Subramaniam, I.C.S., a member of the Board of Revenue. This Committee also made an elaborate enquiry for about a year and submitted a report to the Government. The report, I understand, has been pending with the Government and no orders have been passed yet on this report. I understand the present Government will be taking up this report for consideration and passing orders at the earliest opportunity.

“ Sir, during the course of 150 years of British rule the total amount spent on irrigation in our district was the magnanimous amount of Rs. 3,000! It was only recently that the Malampuzha project was taken up. The work connected with this project is now being pushed through. There are still major projects which can be taken up in our district. But it may not be possible in these days of financial stringency to take up all the schemes. Our district contains many small rivers and streams and there is scope for taking up minor irrigation projects. So far only a few projects have been taken up. I do not want the Government to start the minor irrigation projects haphazardly. I submit that a Special Officer should be appointed to investigate the possibilities of starting minor irrigation projects in our district. An Assistant Engineer will do, but he must have experience in irrigation; he can investigate for about a year and prepare a plan and the minor irrigation projects can be taken up one by one.

“ Then, Sir, I wish to say a few words about tenancy. We have been given by the previous Government an unsolicited Malabar Tenancy Amendment Act. There is strong agitation going on in the district both by the landlords and the tenants against this Act. I am glad to know from reliable sources that the present

[Sri A. Appu]

[25th July 1952]

Government are considering the question of introducing an amending Bill to this unwanted Act, and that the Hon. the Minister for Law is now engaged in drafting the Bill.

(At this stage the Deputy Speaker occupied the Chair.)

"I hope, Sir, that this Bill will be referred to a Committee consisting of both officials and non-officials; representatives of both jenmis and tenants also should be on the Committee. I hope the Government will be able to so amend the Act as to be acceptable to both the jenmis and the tenants. The Care-taker Government has appointed a huge staff—for one District Collector, 12 Deputy Collectors, 50 Tahsildars and 100 Revenue Inspectors and others—to work out fair rent on the holdings. I submit, Sir, this is waste of money and the estimated cost of this staff for six months is about Rs. 8.0 lakhs. As the Government will be soon bringing forward an amending Bill, it may not be necessary to retain this staff. I would submit for the consideration of the Government that this staff may be immediately recalled and the work suspended for the time being. Otherwise a large amount of public money will be wasted.

"Sir, I wish to say a few words in regard to the land records work in the district. The work is at present done very slovenly. The Taluk Surveyor is not able to cope with the work; there are thousands of files pending in each Taluk Survey office and these files disappear often. The original system was good in that the land records were looked after by the Revenue Inspectors and Karnams very satisfactorily and the Revenue Inspectors were given some survey training also. I therefore submit that, if we revert to the old system, the work can be carried on very satisfactorily.

"There was a proposal to abolish the Board of Revenue. I am a retired revenue officer and I know a little about the work of the Board of Revenue. I humbly submit that the Board of Revenue cannot be abolished at all. It should be retained as the Hon. Chief Minister said the other day.

"Sir, in 1942 when the Japanese bombed Burma, many people ran away and took shelter in Malabar; they were given some subsistence loans by the Government and the understanding then was that these loans would not be recovered. But now I find that a special staff has been appointed to recover the loans from the refugees and their dependants. The staff are harassing the poor people and are collecting small amounts from them. The amount they collect from these refugees is not even sufficient to meet the pay and travelling allowance of the staff. It was the duty of the Government to protect the lives and properties of these refugees who left everything behind and ran away for their lives. My information is that these loans were given at the instance of the Government of India and that the Madras Government were asked to be very generous in giving the loans. I therefore request the Government to represent the plight of these refugees to the Government of India and ask them to waive the collection of these loans."

25th July 1952]

*SRI K. BAPANNA DORA :—“ఉపాధ్యక్షా నేను ఈ Land Revenue 3-30 demand పై ప్రవేశపెట్టిన Cut motion ను బలకరం చేయమని కోరుచున్నాను. P.M.

“ముఖ్యంగా గ్రామాలలో ఉన్న టుంటి village officers రైతులకు ఎక్కువ ఆధారంగా ఉన్నారు. ఇటువంటి ముఖ్యమైన గ్రామాధికారులను ప్రభుత్వము సరియైన టుంటి పద్ధతులలో పెట్టడములేదు. యీ village officers ను list holders అని చెప్పి వారికి కొద్ది జీతాలు విచ్చేయించారు. వీరిని తాలూకా headquartersలో ఉన్న రెవిన్యూ ఆఫీసర్లు పిలిచి పనిచేయమని కోరుకుంటున్నారు. యీ విధంగా యీ విలేజ్ ఆఫీసర్లు జీతముంతా యీ రానుపోను ఖర్చులకు సరిపోలే, ఇంక వీరికి కావలసిన ఆదాయానికిగాను రైతుల మీద ఒక వారిపై రుద్ది, వారి నుంచి కాబట్టుకొంటున్నట్లు యీ గ్రామాధికారుల వల్ల రైతులు చాలా కష్టపడుతుంటారు. దీనికంటే కారణము ప్రభుత్వమే అని చెప్పవలసి యుంటుంది. ఎందుకనగా ప్రభుత్వము యీ విలేజ్ ఆఫీసర్లు సరియైన పద్ధతులలో పెట్టి కట్టుదిట్టములు చేయడంలేదు. కనుక యీ లోపములను తొలగించవలెనని కోరుచున్నాను.

“తరువాత తాలూకా ఆఫీసులో ఉన్న టుంటి తాలూకా హెడ్ ఆఫీసర్లు అసెంటువంటి ఆఫీసరు తాలూకాలో ప్రభుత్వంవారు చేయవలసిన జూబుల్స్ రెగ్యులరు చూస్తూ ఉంటాడు. ఇతని ద్వారా రెవెన్యూ డివిజన్ వలె ఆఫీసు ఉంటుంది. అటువంటి వాడ్యంతరం యీ ఆఫీసరుకు 110 రూపాయలు మాత్రమే జీతము ఇస్తున్నారు. యీ కొద్ది మొత్తముతో ఆయన వివిధంగా తన కుటుంబాన్ని పోషించకలడో, యీ జీతము ఆయనకు ఎట్టు సరిపోకలడో ప్రభుత్వము ఆలోచించవలసి యున్నది. కనుక యీ తాలూకా హెడ్ ఆఫీసర్లకు కనీసము డిప్యూటీ టానీస్టరు గేజీడ్ ఆయినా ఇవ్వవలెనని కోరుచున్నాను. తరువాత, ఇదే తాలూకా ఆఫీసులోనే మరాఫ్ అని ఒక ఉద్యోగి ఉన్నాడు. తాలూకాలోని ల్యాండు రెవిన్యూ అంతా ఇతని ద్వారా చలామణి అవుతున్నట్లు యుంటుంది. ఇటువంటి ఉద్యోగికి 30 రూపాయలు జీతము మాత్రము ఇస్తున్నట్లు ఉన్నట్లు ఉన్నాడు. అక్కడ ఉన్న టుంటి లంబగొండితనము మాడ 30 రూపాయలకు తక్కువ జీతములేదు. కనుక యీ మరాఫ్ కు 30 రూపాయలు ఇస్తున్నారంటే, ఆ కొద్ది మొత్తములో అతడు వివిధంగా తన పిల్లలకు వదిలించగలడో, ఇంకా ఇతర వైద్య ఖర్చులనుగాని తదితర కుటుంబ ఖర్చులనుగాని భరించగలడో ఆలోచించుకోవలసి యుంటుంది. కనుక ఇతనికి అధినుపక్షము ఒక అప్పర్ డివిజన్ క్లర్కు గేజీడ్ నా ఇవ్వవలెనని కోరుచున్నాను. ఈ విధంగా రెవిన్యూ ఉద్యోగములకు, విలేజ్ ఆఫీసర్లకు జీతము తక్కువగా ఉండడమువల్లనే, వీరు లంబగొండితనానికి గురి అవుతున్నారు. కనుక ఈ లంబగొండితనానికంటే ప్రభుత్వమే దారి చూపుతున్నదని చెప్పవలసి యున్నది. కనుక ఈ రెవిన్యూ ఉద్యోగులకు సరియైన జీతములు ఇచ్చి లంబగొండితనాన్ని అరికట్టవలెనని కోరుచున్నాను. తరువాత N.G.O. ల పిల్లలకు ప్రస్తుతము విద్యా సౌకర్యాలు కలుగజేసినారు. అదే విధంగానే విలేజ్ ఆఫీసర్ల పిల్లవాండ్రకు కూడ ఈ విద్యా సౌకర్యాలు ఇవ్వవలెనని కోరుచున్నాను.

“తరువాత విజెస్సీ ప్రాంతాలగురించి కొంత మనవిచేస్తాను. తూర్పు గోదావరి విజెస్సీ ప్రాంతాలలో అమలులోవున్న 1917 వ సం॥పు ఆర్డు 1 వ సంబంధ సెక్షను నుంచి, అల్లవరములో సర్వేయియేషన్ వంటి 110 గ్రామాలను తీసివేసి, సర్వే కానటువంటి విజెస్సీ ప్రాంతపు గ్రామాలకు ఈ ఆర్డు 1 వ సంబంధ సెక్షను అమలు జరిగిన దాడల ఎక్కువ వ్యవసాయ పరిస్థితులు కలుగజేయవచ్చును. అందువల్ల గవర్న

[Sri K. Bapanna Dora]

[25th July 1952]

మెంటుకు ఎక్కువ ల్యాండు రెవీన్యూకు వస్తుందని అనుకొంటాను. ఈ విషయములో విజెన్సీ డెవలప్ మెంటు ఆఫీసరు అయినటువంటి మలయపగారుకూడ సరియైనటువంటి సలహాలు ఇవ్వవచ్చునని కోరుచున్నాను. తరువాత విజెన్సీ ప్రాంతాలలో చిన్న చిన్న రిజర్వాయర్లను కొద్ది డబ్బుతో నిర్మించే అవకాశమున్నది. కనుక ప్రభుత్వము వీటిని లీసుకొనట్లయితే, చాలా మెరక ఖాతులు సాగుచేయవచ్చు. ఆ విధంగా కవర్డ్ మెంటుకు ఎక్కువ రెవీన్యూ వస్తుందని అనుకొంటున్నాను. తరువాత విజెన్సీ ప్రాంతాలలో అనేక ఖాతులు సక్రమంగా లేక వ్యవసాయానికి అనుకూలంగా లేవు. కనుక అటువంటి ఖాతులను ప్రభుత్వం సరిగాచేసి, వాటిని కో-ఆపరేటివ్ స్థిరంలో లేబర్స్ చేత వ్యవసాయము చేయించినట్లయితే ప్రభుత్వానికి లాభము వస్తుంది.

“ఇంకొక విషయమేమనగా, విజెన్సీ ప్రాంతాలనుగూడా పేమ మురాదార్ల చేత నిండిపోతున్నది. ఈ మురాదార్లు సరియైన పద్ధతులలో ప్రజలను administration చేయడంలేదు. అక్కడ ఉన్నటువంటి ప్రజలకు ఎప్పుడునూ ఈ మురాదార్ల యొక్కయు, వీరితోపాటురెవీన్యూ ఆఫీసర్ల యొక్కయు సేవచేయడం వృత్తిగా అయి పోయింది. ఈ విధంగా ప్రజలు వీరికి ఎప్పుడు సేవచేస్తూ ఉన్నందువల్ల వ్యవసాయపు పని సరిగా చేయడంలేదు. కనుక ఈ మురాదార్లను అలాంటివేస్తూ ఆ ఖామి అంతా ప్రభుత్వమే న్యూనీస్ చేసుకొని దరిమిలా నెటివ్ మెంటుచేసి మరిల సరియైన పద్ధతులను వినియోగించేయవచ్చును. ఆ విధంగా దీనివల్లయితే ల్యాండ్ రెవీన్యూగూడ ఎక్కువ వస్తుందని అనుకొంటున్నాను. ప్రస్తుతము అక్కడ ఉన్నటువంటి మురాదార్ల ముఖ్య దీపార్టుమెంటు ఆఫీసర్లు, వీలీసుగానీ, రెవీన్యూగానీ, ఇరిరిగేషన్ డిపార్టుమెంటుగానీ వీరింతా అక్కడి రైతులను వ్యవసాయము చేసుకోకుండా అటంకపెట్టినారు. కనుక ఈ విధానాన్ని తొలగించవలసిన ప్రభుత్వం కోరికగా ఇంతటితో నేను విరమిస్తున్నాను.”

* SRI K. VENKATARAMANA GOWDA :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, the major issues that engaged the attention of the elector and the electorate in the last general elections at least so far as South Kanara was concerned, were food control and uncertainty of land tenure. Under the leadership of one of the best brains of the land, the former has found a solution while the latter is awaiting solution. The form of land tenure which produces continued suffering among the people has awakened the masses. The reaction was felt and fully demonstrated in the last elections. A large number of tenants are being evicted from their holdings either through courts of law or forcibly by the landlords themselves indiscriminately without compensation being paid for the improvements effected by them. Instances of these are available in large numbers, if only one goes and enquires about the same in the villages. The discussion of this question has occupied a fairly long time of this House. There may also be instances of landlords becoming the victims of tenants. Therefore, Sir, there is now an imperative need for tenancy legislation in this State defining security of tenure, fixity of rent, compensation for improvements and other allied matters. On the other hand, if legislation is not undertaken at an early stage, grave consequences are likely to follow which may upset the future political set-up of our State. But doubts regarding such a contingency have been removed by the

25th July 1952] [Sri K. Venkataramana Gowda]

assurance which the Hon. Chief Minister had been able to give this House the other day during question-hour, viz., that he is giving his attention to the question of bringing in some legislation after the present session of the Assembly. We can, therefore, go back now to our respective constituencies, being satisfied with such an assurance. With these observations, I support the Demand."

* SRI V. BALAKRISHNAN :—" Mr. Deputy Speaker, Sir, the Revenue department is one of the many departments which come in daily contact with the large masses of our people in the villages. It is this department which reflects the good or bad of the party in power. If this department is good, the party in power is in prosperity; if this department is bad, the party in power is in adversity. I shall bring to the notice of the Hon. Minister for Revenue a few difficulties from which the peasants are suffering. Perhaps for the Hon. Revenue Minister these difficulties may look small and tiny but these are the worst pinpricks to the ryot. As Mahatmaji had observed, the sufferings of the dumb millions (I mean the poor peasants in the rural areas) should never be lost sight of. First of all, I shall deal with the difficulties from which the poor agriculturists are suffering with regard to the transfer of pattas. Although 75 per cent of the population of our country are agriculturists, only a few of them are big landlords. All others are those who own very small acreages. Take the case of a small plot of land that an agriculturist owns. Usually it happens that the patta is not in his name. Consequently he is put to all sorts of difficulties. It is this small plot of land that is his only property and the pride of his wife. It is the safety and surety for his little children. Because of the strict regulations of the Government he is put to several handicaps. Whenever he applies for an agricultural loan, he is asked to produce the patta in his name. If he wants to buy chemical manures to increase the fertility of the soil, or tools or any other agricultural implements, he must have the patta in his name. Then only the benefits which the Government are prepared to give to the agriculturist will accrue to him. Otherwise his application is summarily rejected. If he wants to get any private loan or anything like that for his domestic conveniences, the patta is demanded. After all it is he who pays the taxes to the Government. Revenue is realised by the Government from him. Still, simply because the patta has not been transferred to his name in the registers, simply because the village karnam or manigar has failed to write his name as a pattadar, the poor agriculturist is put to innumerable difficulties. Although he owns the land, he is denied all the advantages which the other agriculturists enjoy. In the real sense of the term, even though he is a landlord in a limited sense, he is treated as a landless person. I would invite the attention of the Hon. Minister for Revenue to look into this matter. I would suggest that special officers may be appointed districtwar so that the pattas are transferred to the concerned persons within a reasonable time. The Hon. Minister for Revenue comes from a district which has suffered from drought. He may be fully aware of what all I have mentioned. I trust he will take necessary action in the matter.

3-40
p.m.

[Sri V. Balakrishnan]

[25th July 1952]

" I shall now come to the remission of kist for failure of seasons. The remission went to the person who has got a loquacious tongue, a broad chest and a bushy moustache. The humble and meek lost this relief. Although the Government allow remission of kist in case of drought or failure of monsoon, who is it that in reality gives effect to the remission? It is the village karnam. He may extravagantly grant remission to those wealthy landlords whose lands may give a high yield. Who is there to check what the village karnam does? The Hon. Minister for Revenue may say that there is the Tahsildar who is above the village karnam and there is the Revenue Divisional Officer who is above the Tahsildar to supervise the work of his subordinates. The accounts of the village karnam are not checked daily. The accounts are checked only in June or July when the jamabandi takes place. What the village karnam does in between, nobody knows. Therefore I suggest that in every village the Government should constitute a committee consisting of the village manigar, village karnam and two non-officials to decide remissions of kist. In villages where there are agriculturists' associations, a representative from them should be included in the committee. This committee should properly scrutinise and recommend the kist remission eligibles.

" We agriculturists in Pudukkottai were accustomed to, before the merger, obtaining printed receipts for the tax we paid. The custom, to which we have so long been addicted, is to get a printed receipt with a seal, etc., from the village manigar. (The hon. Member showed a receipt to the House.) This gives a sense of security to the peasant. After the merger, what is it that we find in its stead? The old system has disappeared. The village manigar takes the money. He never gives a printed receipt. He acknowledges the receipt on any piece of paper that he lays his hand on. The paper may, in some cases, be an old one, one that might have been used to purchase jaggery or a wrapper for dry fish. The peasant owns no pucca house. He throws the receipt on his roof beam and the paper becomes a plaything of the rabbits. The village manigar simply jots down on his piece of paper the amount the agriculturist has paid. What is the guarantee that the village manigar faithfully records in the registers the exact amount of tax he had received from the tax-payer? For instance, if I pay a tax of ten or fifteen rupees, how can I rest assured that in the registers also, the same is entered correctly? The village manigar may use some portion for his domestic purposes and adjust the same later on when the Tahsildar or the Revenue Divisional Officer inspects his accounts. If, on the other hand, printed receipts (just as the one I showed) are given to the tax-payer, the full amount received is found with counterfoil and there is no scope for the village manigar to temporarily defalcate. Even if the printed receipt is lost by the tax-payer, the counterfoil speaks. At present if the paper on which the receipt is made is lost, the villager is put to a heavy test to prove his payment. I hope and sincerely trust that the Hon. Minister would order the issue of printed receipts for the tax paid by the agriculturists, at least to us in Pudukkottai.

25th July 1952]

[Sri V. Balakrishnan]

“ Next I come to the question of inam lands. Judging from his reply to one of the interpellations this morning, I think the Hon. Revenue Minister is labouring under a misapprehension so far as the inam lands are concerned, that the inam-holders have absolutely no claim for the various benefits and advantages that the Government have provided for the agriculturists, in the name of agriculture. I would candidly tell him that the inamdars also pay taxes to the Government as well and they are also agriculturists. As such they should be entitled to all the privileges which the ryotwari owners are eligible for. They are also citizens of the State. Therefore I plead that the same benefits which are at present given to the ryotwari agriculturists should be given to the inam-holders also.

“ A word or two about jamabandi. This system had been devised by our ancient kings to enable them or in their absence the Ministers to come in direct contact with the subjects, hear their grievances direct and redress them. Now after the advent of the British, the custom took a different shape. The District Collector took up the principle and the personality was lost and the laudable object disappeared. I want to impress on the Government that instead of the Collector, the Hon. Minister in charge of Revenue should conduct the jamabandi. He should camp there with the villagers and the representatives of the people, hear the grievances of the cultivators and their hardships and attempt remedies. This would afford an opportunity for the people to realise the spirit of their Government and the Minister would know all their sufferings. Jamabandi is an annual feasting and merry gathering. Monies are collected even forcibly at times from the non-officials and their satellites in the name of jamabandi and feasting goes on with a show of duty by those engaged on the work.”

MR. SPEAKER :—“ The hon. Member's time is up. I now call upon the hon. Member Sri V. Sri Krishna to speak.”

* SRI V. SRI KRISHNA :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, while supporting the cut motion, I want to impress upon the House the pressing need for agrarian reforms. We all know that agriculture is the mainstay of the overwhelming majority of the population of our country. But for a long time it was kept in stagnation and decline by ruthless imperialist and feudal exploitation. Landlordism has been the bane of democracy and a shackle on production all these years. It is the creation of imperialism to prop up its autocratic rule and keep our country perpetually in a backward state so that it can serve as a raw material base and a colonial market. The landlords, the progeny of the alien conquerors, not only have the heels on the neck of our people but virtually placed an embargo on agricultural, industrial and cultural progress. The continued existence of this system has accentuated economic distress and social inequality. It has tended to produce in the mind of the peasant a sort of apathy and despair. Any planning which does not take into account this antiquated system of land tenure that stood in the way of all progress is bound to fail. But in spite of this,

3-50
P.m.

[Sri V. Sri Krishna]

[25th July 1952]

serious attention was rarely given to this basic issue by the previous Ministry and the same thing is lacking in the policy of the present Ministry also, as is evident from the budget speech of the Hon. Minister for Finance. There are only some delightfully vague promises but none is related to realities. Since feudal landlordism is the breeding ground for backwardness, poverty and stagnation, it is only the abolition of it that can clear the way for economic and social advance. Hence land reform is the life-blood of our existence to-day and the foundation for tomorrow. Sick and shattered our economy was under foreign rule, we have to embark on releasing the forces that lead to its revitalisation. Peasantry, if liberated from the shackles of feudalism and made the masters of their own land, will exhibit unprecedented enthusiasm, activity and initiative which is the motive power in overcoming all obstacles to higher output. If prejudices do not prevent us from learning from our great neighbours, the example of China may offer us a helpful guidance. While our Ministers at the Centre, basing their conclusions on the discredited Malthusian theory liked to declare pontifically that we cannot feed the ever-increasing population and found it expedient to maintain that solution for all this malady lies in birth control, the Chinese, not blinked by such reactionary conceptions, could solve this problem by casting off her production-hampering feudal system. The distinguished successes and achievements of the Peoples Republic of China during the last two years are an eloquent proof that an economically backward country—once it frees itself from imperialist and feudal enslavement—can rapidly restore its own economy and build a prosperous, rich and powerful industrialized country through the efforts of its own people and by the friendly assistance of its neighbours. This will weigh more in the scales of history as a tangible achievement of democracy than the numerous abstract effusions on the subject of democracy which have been made by our Hon. Chief Minister in all his past speeches.

“ Sir, the rapid recovery of agriculture, coupled with the end of all sorts of feudal exactions, will bring prosperity to the countryside. If the vast and unprecedented numbers of producers in the countryside are entirely freed from the burden of high rent and piled-up debt and are allowed to enjoy the fruits of their own labour, there will be enthusiasm generated which will result in increased production and prosperity in the countryside, which will be the basis for industrial development. The expansion of the purchasing power of the bulk of the population provides a secure foundation for trade and industry. This, in turn, solves the problem of unemployment in towns and clears the way for the cultural advancement of the people as a whole.

“ Sir, let us now come to the real state of affairs in our State. The area under cultivation has been on a decline in recent years under the Congress rule and the crop yield also has been on a sliding scale. People live in dire poverty while the life-giving land remains untilled. Such is the crazy but logical result of the parasitic landlordism and the enslaving colonial economy. A

25th July 1952]

[Sri V. Sri Krishna]

monsoon failure spells disaster and results in recurring famines. Instead of going to the root cause of all this malady, the hobby of the Congress Ministries has been to waste money lavishly on their fads and lull the people. Prohibition, for instance, started as a fad and ended in a failure. The Firka Development Scheme is another fad which too ended in a farce. The basic education scheme is still worse an example. Now to-day our Hon. Chief Minister preached the Linlithgowian theory on 'bulls'.

"Lastly, what about the Grow More Food Campaign and the worst of all, the Vanamahotsava? All these schemes have been foisted on us and after spending Rs. 88 crores on these schemes, the country could produce only 24 lakh tons in the last five years. This means each ton cost us Rs. 367. After spending so much on these schemes, to-day the thatched fence alone remains with no plants inside and the sponsor of these schemes could only point at the grazing grounds and planted trees for the starving millions. These schemes have become an object of public ridicule. Instead of wasting our energies on such childish fads, let us turn to realities.

"To-day in our State the area under cultivation averages at the rate of .6 of an acre per head of the population. To raise the per capita area, efforts have to be directed towards reclamation of the cultivable waste. Even according to the official data, there is already a cultivable waste of some eight million acres in our State. Add to it 10 million acres of land taken up for cultivation but left temporarily out of cultivation for lack of proper facilities. Out of the area under forests, mountains and deserts, amounting to nearly 23 million acres, a portion can be made available for cultivation without in any way forgoing the advantages of forest growth. We can say in all fairness that all put together, some 20 million more acres can be brought under the plough in addition to the 30 million acres already under cultivation. Even in districts like Tanjore, Guntur and Krishna where 56 to 59 per cent of the total area is already under cultivation, we find still large tracts of cultivable waste. In the constituency which I represent, I can say that something like 50,000 acres lie waste and it can be reclaimed if the Government are prepared to assist the local landless poor and if they do not damp their enthusiasm by all possible sorts of harassment as is the case now in Romperu belt where the landless poor cultivators are subjected to many troubles by political sufferers and police. If this is the case, then what improvement can we expect from districts like Chittoor where only less than 20 per cent of the total area is under cultivation?

"Coming to the system of land tenure in this State, the undeniable fact remains that considerable areas of good fertile land are owned by absentee, non-cultivating owners—fertile lands under unferile ownership. The demand of the vast toiling population for land still remains unsatisfied. Even from the information made available by the Tamil Nad Congress Research Department, it is evident that 93.5 per cent of the landholders own 68.4 per cent and 6.5 per cent of the landholders own as much as 31.6 per cent

[Sri V. Sri Krishna]

[25th July 1952]

of all cultivable lands. This land maladjustment is more pronounced in the six districts of Malabar, Tanjore, Guntur, Krishna, East and West Godavari. In these districts 90.3 per cent of the landholders own 52.3 per cent and 9.7 per cent of landholders own 47.7 per cent of all cultivable land under the ryotwari tenure. These big landlords, of course, not excepting temples and Gods, generally give their land to tenants on annual leases. These tenants have no rights, statutory or otherwise. A majority of them are tenants at will, who can be turned out by the landlords whenever they like. They live in daily fear of eviction and assault. Hence they find no interest in the cultivation of these lands and lack all incentive for making any improvement. The huge sums the landlords receive as rents and profits are used for the worst and most degenerate forms of luxuries and never for the improvement of agriculture. This is how agriculture declined in our State. A large number of small and medium patta holders are rendered landless and destitute each year and they swell the army of landless labourers. Such an inequitable distribution of land and its produce coupled with the swelling of the ranks of the army of landless poor brought in its trail high competitive rents, tenant-squeezing, debt slavery, low wages and bad conditions of living. The rent ranges from 50 to 70 per cent of the gross produce. The wages earned by the agricultural labourer are remarkably low. As agriculture happens to be a seasonal occupation, it does not provide continuous employment to the labouring classes. Sir, as my time is over I have to resume my seat though I have to say something more."

* SRI V. P. PUNDARIKAKSHACHARYULU :—" Mr. Deputy Speaker, Sir, I rise to support the cut motion. While doing so, I wish to place some points before the House. One of the major curses of the zamindari system is the joint patta liability. At the time of the abolition of the zamindaris, the various estate managers who took charge of the estates made us understand that as far as possible they would collect land revenue only from the people who are actually enjoying the land. But contrary to this, in practice, the village officers are collecting from whomsoever they please. For instance, in Javam village in Bobbili Estate, the village munsif collected all the land revenue from a single person, namely, Karnayuni Dali Nayudu, though there are many landholders and that too, Sir, not only for this fasli but for the previous faslis too. I request the Government to strictly order that the collection should be made only from the persons who are actually enjoying the land. With regard to adjustment of Fazuls, the same method, is pursued. They have not adjusted to the person who actually paid in excess.

" Secondly, Sir, the zamindars and inamdars neglected the repairing of irrigation sources even from ten years back, for they got scent of the abolition of the estates then. More especially, after the publication of the Bill for the abolition of the zamindaris, they never cared about them at all. But, Sir, curiously enough it is surprising to note that the Government have neglected these irrigation sources after the abolition of the zamindaris. The condition of irrigation sources is worse now. I submit, Sir, when they have done so, they have no moral right or justification to collect

25th July 1952]

[Sri V. P. Pundarikakshacharyulu]

land revenue. Unless and until they finish all the ordinary repairs and the flood repairs work, they cannot morally claim any land revenue from the ryots. Now, Sir, there is constant vexatious and costly litigation going on in the estates during and after the abolition of zamindaris between the ayacutdars on one side and the foreshore landowners on the other side. In all such cases, the Government are no doubt, a *pro forma* party and thereby they have to incur some expenditure. I request Government to come forward and put an end to such litigation by themselves investigating into them and deciding the issue once for all, by taking suitable action under the Irrigation Tanks Improvement Act. One of such cases is the Kamugulavani tank of Rangarayapuram, hamlet of Gulla Sitaramapuram in Bobbili Estate. The Government ordered an inquiry and the Tahsildar of Palakonda recorded statements from the ayacutdars and the foreshore landowners. Afterwards when the ayacutdars applied for public copies of the statements, within one year or so in the Tahsildar's office, it was stated in the Tahsildar's office that the records were in the Collector's office. But when a similar application was presented in the Collector's office, it was returned on the ground that the records were not available. Sir, such is the state of affairs in the Revenue Department.

"Now, I come to the Land Reforms Bill. A comprehensive legislation for giving fixity of tenure to the tiller of the soil is required and is a necessity too. Meanwhile a temporary legislation is necessary to safeguard and protect the holding of the under-tenants and the cowldars. In the Inam villages that are taken over under the Zamindari Abolition Act and also in the Inam villages taken over under Rent Reduction Act and in the Post-Settlement Inams, I request Government to see that the ryots and not the landlords are given pattas. Then, on the conversion of kind rents, it is unjust to say that the kind rents should be converted to the highest cash rent rates prevailing in the ryotwari areas. They should be converted only on an equal basis with the rates prevailing in the adjoining ryotwari village or zamindari village where the rents are reduced under the Rent Reduction Act.

"Then, Sir, with regard to the village officers in the abolished estates, they are not given the same scales of salary as are given to the village officers of the ryotwari areas. When the estates are converted into ryotwari areas, it is in the fitness of things that these officers also should be paid the same scales of pay. Then, with regard to the officers who are taken over with the management of the estate from the estates' previous administration, they do not know how long they will be retained and when, if at all, they will be ousted. They are not treated well also. They do not work with a good mood now. So, I request the Government to see that there is a guarantee and encouragement to them and they are given the same treatment and scales of pay as the other Government servants.

"Then, with regard to the Land Alienation Prohibition Act, it is only an act in name. It is not strictly enforced in the abolished estates and the estates that are not yet taken over. Much of the

[Sri V. P. Pundarikakshacharyulu]

[25th July 1952]

land was alienated before the abolition of the zamindaris, and after the abolition too, pattas are given in the name of relatives and friends of the zamindars and big landholders. If only such pattas are cancelled there will be much land available to be given to the landless labourers and Harijans. Then, with regard to the buildings in the abolished estates which were used for public and charitable purposes, I wish to point out that the Government are not taking much interest and care in this direction. For instance, there was a Hostel in Bobbili Estate. It was brought to the notice of the Government by the previous Member of this House from that place, Sri Gona Sitaramaswamy that the building was a public building within the meaning of the Act, but nothing was done on his representation, with the result that even now that building is being enjoyed by the zamindar as his private building. Then, Sir, survey and settlement operations take a long time. We do not know how many years it will yet take to finish those operations. So, I request Government to appoint special and additional staff for it.

4-10
P.m.

"There are big taluks in Srikakulam district. For instance, Palakonda taluk is a very big taluk having a population of 320,000. There is a big river Nagavali which is unfordable for at least six months in the year. It is flowing in the middle of the taluk as though bifurcating it. There has been a strong agitation to bifurcate this taluk and I request the Government to bifurcate this taluk into Palakonda and Rajam taluks. Similar is the case with Chipurupalle taluk which can safely be bifurcated into Chipurupalle and Pondur taluks."

* **SRI P. CHOCKALINGAM** :—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே இப்பொழுது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். முக்கியமாக எல்லோரும் ஒரு விஷயத்தை கவனிக்க தவறியிருக்கிறார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். பல போராட்டங்களுக்குப் பிறகு சுதந்திரம் அடைந்த இந்த நாட்டில் இந்த சுதந்திர போராட்டத்திற்கு ஆதரவு அளித்தவர்கள் சாதாரணமாக விவசாய பொதுமக்கள் என்பதை யாரும் மறப்பதற்கு இல்லை. ஆனால் இந்த போராட்டத்தில் பங்குகொண்டு ஆதரவு அளித்தால் வருங்காலத்தில் தங்களுடைய குறைகளை போக்கப்படும் என்றும் அவர்களுடைய தேவைகள் பல விதமாகவும் பூர்த்தியாகும் என்ற ஆவலுடன் இந்த சுதந்திர போராட்டத்தில் பங்கெடுத்துக்கொண்டார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அப்பேற்பட்டவர்களின் குறைகளை நீக்குவதற்காகவே ஏதாவதும் செய்யப்படுகிறதா என்று பார்த்தால் இன்றைக்கு இந்த பட்டசபையில் கொண்டுவந்திருக்கும் பட்ஜெட்டை எடுத்துக்கொண்டால் அதில் அவர்களுடைய ஆவலை பூர்த்தி பண்ணக் கூடியதாக எதுவும் இல்லை. அதைக்கண்டு பெருமைப்படக்கூடியதாகவும் இல்லை. ஆகவே முக்கியமாக இன்றைக்கு என்ன செய்திருக்க வேண்டும். அவர்களுடைய பிரச்சனை என்ன, அவர்களுடைய ஜீவாதார உரிமைப்பிரச்சனையை யாராவதும் குறைக்க முடியுமா? அவர்களுடைய உரிமைப்பிரச்சனை சீர்ப்படக்கூடிய காரியங்களை வெற்றிகரமாக நடத்திவைக்கப் படவில்லை என்பது யோசித்துப்பார்த்தல் நன்கு புலப்படும்.

"இந்த நாட்டில் முக்கியமாக இருப்பது விவசாயம். நம் நாட்டில் நூறுக்கு 80 பேர்கள் விவசாயிகள். அந்த விவசாயிகளுக்கு நாம் என்ன செய்திருக்கவேண்டும். அவைகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவா? எவ்வளவு நன்மை அடைந்திருக்கிறார்கள்? எவ்வளவு நன்மை அடைந்திருக்கமுடியும் என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இன்றைக்குச் சாதாரணமாக அவர்களுக்கு இருக்கும் வரி முறையை மாற்றியமைக்கவேண்டும். தேர்தல் காலத்தில் காங்கிரஸ்காரர்கள் பலவிதமான

25th July 1952] [Sri P. Chockalingam]

வாக்குறுதிகளைக் கொடுத்து வந்தார்கள். அந்த வாக்குறுதிகளை இதுவரையிலும் நிறைவேற்றிவைக்கவில்லை. ஆகையால் அவர்கள் பலவீனப்பட்டுவண்டிய நிலைமையிலிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் சுட்டிக்காட்டுகிறேன். நூற்றுக்கு எண்பது வீதம் உள்ளவர்களான விவசாயிகள்தான் குறிப்பாக அந்தப் படியான வரி செலுத்துகிறார்கள். அவ்விதமுள்ள இரண்டாயிரம் பேர்கள் நன்மையடையுமாறு சலுகைகள் செய்யப்பட்டிருந்தால் எவ்வளவோ சர்க்காருக்கு ஆதரவு கிடைத்திருக்கும். உதாரணமாக 30 ரூபாய் வரி செலுத்திறவர்களும் 30 ரூபாய்க்கு குறைவாக வரி செலுத்தும் பட்டாதார்கள் நூற்றுக்கு 93 பேர்களிருக்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு வரி வஜா செய்யவேண்டும். அந்தக்காலத்தில் காதிரில் கொடுத்த பல வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றியிருந்தால் இப்போது பலம் நன்றாக கிடைத்திருக்கும். ஆதரவும் கிடைத்திருக்கும், என்பதைக் கூற நான் விரும்புகிறேன். முதலில் சர்க்கார் வாக்குறுதி கொடுக்கிறது. பின்னால் மாறுகிறது. வாழ்க்கையில் ஒரு பெரிய மாறுதல் என்ன என்ன செய்யலாம். வருங்காலத்திற்கு வேண்டிய எந்தவிதமான தேசப் பணியில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளலாம் என்றிருந்திருந்தால் ஆதரவு ஏற்பட்டிருக்கும். அதற்குத் தகுந்த சீர்திருத்தம் செய்திருக்கவேண்டும். குறைந்த பட்சம் பத்து ரூபாயும் அதற்குள்படவும் வரி செலுத்தக்கூடியவர்களுக்கு வரி கொடுப்பதை வஜா செய்திருந்தாலும்கூட அவர்களால் பெரும்பாலோருடைய ஆதரவு கிடைத்திருக்கும். அதனால் நஷ்டம் கிட்டத்தட்ட 160 லட்சத்திற்குமேல் இல்லை. இது போகட்டும். சர்க்கார் தங்களுடைய முறைகளை மாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அடிப்படையாக ஒரு ரூபாய் கிடைத்தால்தான் அவர்களுக்கு வரி இல்லை என்று வஜா செய்திருந்தாலும் அவர்களுக்கு அநேகம் ஆதரவுகள் கிடைத்திருக்கும். அதனால் நஷ்டம் குறைந்தது 11 லட்சத்திற்குமேல் போகாது. அதையாவது செய்வதற்கு சர்க்காருக்கு துணிச்சல் இருக்கிறதா என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். எந்தக் காரியத்தையும் செய்வதற்கு முன் விவசாயிகளுக்கு நம்பிக்கை இருக்கக்கூடிய வகையில் செய்யவேண்டும். நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு நம்பிக்கை யிருக்கும்படியாக மாறுதல்கள் செய்யவேண்டும். சர்க்கார் நஷ்டத்தைப் பார்க்காமல் அமைதியாக நடத்தப்படவேண்டும். அவர்களுடைய ஆதரவு இன்றி ஒரு காரியத்தையும் நாம் நடத்தமுடியாது. அவர்களிடம் அமைதி ஏற்படும்படி காரியங்களை நடத்தவேண்டும். அமைதியை நாட வேண்டுமென்றால் வெறும் போலீஸ் படையை மாத்திரம் வைத்து அமைதியை நிலை நாட்ட முடியாது என்பதை சர்க்காருக்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“ இன்னுமொரு முக்கியமான விஷயம். நிலம் இல்லாத விவசாயிகள் என்ன நிலைமையில் இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். இந்த அசெம்பளியில் இருக்கக்கூடிய எல்லா கட்சி மெம்பர்களும் அவர்கள் என்ன நிலைமையில் இருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி பேசி இருக்கின்றார்கள். அடிக்கடி அந்த தொழிலில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அப்புறப்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்று சொல்லி வருகிறார்கள். அடுத்த வருஷம் வாழ்க்கையை நடத்துவது நிச்சயமில்லாத நிலைமையிலிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால், அங்கு விவசாயம் செய்கிறவர்களை வெளியேற்றுகிறார்கள். எல்லா கட்சியினரும் இதை நன்றாக வற்புறுத்தி ஆணித்தரமாக கூறி இருக்கிறார்கள். சர்க்காரை குறை கூறுவதில் அபிப்பிராய பேதம் இல்லை.

“ இன்று உணவு பெருக்கும் விஷயமாக சொல்லப்படுகிறது. அரிணக் கட்டுகள் கட்டவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. எப்படி இருந்தாலும் இன்றைக்கு இந்த ராஜதானி பொறுத்தவரையில் உணவு பற்றாக்குறை என்பது 25% தான். அந்த பற்றாக்குறையை குறைப்பதற்கு வாரத்திற்கும் குத்தகைக்கும் பயிரிடுவோர்களின் நிலை நிரந்தரமாக இல்லை. அவர்கள் பயிரிடும் நிலத்தில் அவர்களுக்கு பயிரிட உரிமை அளித்திருந்தால் இந்த பற்றாக்குறையை நீக்கியிருக்கலாம். சுப்ரமணியம் கமிட்டி யாதான்படி வாரக்காரர்களுக்கும் குத்தகைக்காரர்களுக்கும் நியாயமான சலுகை அளித்திருந்தால் இந்த வருஷத்திலேயே இந்த 25%யும் அதிகப்படுத்தியிருக்க முடியும். இந்த ராஜதானியில் ஏற்பட்டிருக்கும் இந்த பற்றாக்குறையான உணவை நிச்சயமாக பூர்த்தி செய்திருக்கமுடியும். அந்தக் காரியத்தைச்

[Sri P. Chockalingam]

[25th July 1952]

செய்ய சர்க்கார் முன் வரவில்லை. இவ்விதமிருந்தால் மக்களிடத்தில் எவ்விதம் ஆதரவு எதிர்பார்க்க முடியும். எப்படி உங்களுக்கு ஆதரவு தருவார்கள் என்பதைச் சற்று யோசித்துப்பார்க்க வேண்டும் என்று சர்க்காரிடம் நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“ சாதாரணமாக இந்த சர்க்கார் என்ன சொல்லி வந்தார்கள், நேரடியாக பயிரிடுவோருக்கு நிலத்தைக்கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லி வந்தார்கள். ஆனால் பல வருஷங்களாக நிலங்களை எலத்தில் கொண்டுவருகிறார்கள். இவ்விதம் நடந்து வந்தால் ஆதரவு என்ன விதமாகக் கிடைக்கும். இப்பொழுது Endowment Board அவர்களுடைய ஆளுகையிலிருக்கிறது. இன்றைக்கு இந்த மடத்து நிலங்களையும், தர்மஸ்தாபன நிலங்களையும் கூட நேரடியாக பயிரிட்டு விவசாயம் செய்வோருக்குக் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக குத்தகைக்காரர்களுக்கு அளித்திருக்கிறார்கள். அவைகளை ஏன் ஏழை விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது. அதனால் இன்றைக்குள்ள விவசாயிகள் மனமுடைந்திருக்கிறார்கள். அவ்விதம் இந்த நிலத்தை நம்பி இருந்தவர்கள் மனமுடைந்திருந்தால் எவ்வாறு சர்க்காருக்கு ஆதரவு கொடுப்பார்கள். அம்பா சமுத்திரத்தில் பார்த்தால் குறிப்பாக வருஷந்தோறும் எவ்வளவு வரியை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரியவரும். குத்தகை தொகை உயர்ந்து வந்திருப்பது நன்றாக தெரியும், சர்க்கார் வரி விஷயமாக ஒரு யதாஸ்து சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். அதன் பேரில் நடவடிக்கைகள் நடக்கின்றனவா என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். இப்பொழுது வாரம் குத்தகைக்கு விடுவதில் எவ்வளவோ ஆட்சேபணைகளை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். நிலைமை இவ்விதமிருந்தால் விவசாயிகள் எந்த அளவிற்கு வாழமுடியும் என்பதைச் சர்க்கார் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

“ தர்மஸ்தாபனங்களின் நிலங்களை குத்தகைக்கு விடப்பட்டவைகளின் கணக்குகளைப் பார்த்தால் இது நன்கு தெரியவரும். பாபநாசம் அர்த்தஜாம கட்டளைக்கு 105 ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது. இந்த 105 ஏக்கர் நிலமும் சென்ற ஆண்டு குத்தகை ரூ. 7,500-ம் 50 கோட்டை நெல்லும். இந்த ஆண்டில் ரூ. 17,255-ம் 115 கோட்டை நெல்லும் இன்றைக்கு எலத்தில் குத்தகைக்கு எடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தக் குத்தகையை யாரிடத்திலிருந்து வசூலிப்பார்கள். யார் தலையில் சமத்துவார்கள், யாருடைய முதுகெலும்பு உடையப்போகிறதோ. இவ்விதமிருந்தால் விவசாயிகள் எவ்விதம் வாழமுடியும் என்பதைச் சர்க்கார் யோசித்துப்பார்க்கவேண்டும். இதற்குப் பரிகாரம் உடனடியாக எடுத்து அதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ இரண்டாவது உதாரணம் ஒன்று சொல்லுகிறேன். திருவாடுதுறை ஆதீனம் பிச்சக்கட்டளை சொத்துக்களில் 115 ஏக்கர்கள் இருக்கின்றன. அதற்கு சென்ற ஆண்டின் குத்தகை ரூ. 9,700-ம் 150 கோட்டை நெல்லும். இந்த ஆண்டின் குத்தகை ரூ. 23,550-ம் 200 கோட்டை நெல்லும். இது நியாயமா? இது யாரிடமிருந்து வசூலிக்கப்படும் என்பதைச் சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டும். இதனால் விவசாயிகள் செளகரியமாக இருக்க முடியுமா? நிலைமை இவ்விதமிருந்தால் சர்க்கார் அவர்களுடைய ஆதரவை எவ்விதம் எதிர்பார்த்திருக்கமுடியும்.

“ அடுத்தபடியாக அதன் பக்கத்தில் இனம் நிளம் இருக்கிறது. திருவாடுதுறை ஆதீனம் இனம் சிவந்திபுரம், சென்ற வருஷத்தின் குத்தகை ரூ. 2,700-ம் 200 கோட்டை நெல்லும். இந்த ஆண்டின் குத்தகை ரூ. 3,800-ம் 300 கோட்டை நெல்லும். அடுத்தாற்போல் அதே ஆதீனம் கோடாங்குளம். இங்கே சென்ற ஆண்டின் குத்தகை ரூ. 23,000-ம் 500 கோட்டை நெல்லும், இந்த ஆண்டின் குத்தகை ரூ. 35,000-ம் 1,500 கோட்டை நெல்லும், இவ்விதம் குத்தகைக்கு எடுத்திருக்கிறார்கள். நிலைமையை கொஞ்சம் யோசனை செய்து பார்க்கவேண்டும். இது யார் தலையில் போய் முடியும் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். விவசாயிகள் முதுகெலும்பை ஒடித்துதான் வாரக் குத்தகையை பயிரிடுகிறவர்களிடமிருந்து வசூலிக்கமுடியும். இத்துடன் எத்தனையோ பேர்கள் அப்புறப்படுத்தப்பட

25th July 1952]

[Sri P. Chockalingam]

டிருக்கிறார்கள். இவர்களை சர்க்கார் கொஞ்சம் யோசித்துப்பார்த்து இதற்கு உடனடியாக பரிகாரம் + டித்ரீவண்டும் என்பதை சொல்லிக்கொண்டு இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரிக்கிறேன்.”

* SRI S. SOMASUNDARA GOUNDAR :—“கனம் சபாநாகர் அவர்களே! இப்பொழுது நம் மாகாணத்திற்கே முதன்மையான ரெவினியூ இலாகா கனம் மந்திரி அவர்கள் ஹரியிடுக்கும் மானியத்திற்கு உதவலுரைப் பட்டிருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை நான் ரொம்பவும் முழு மனதோடு ஆதரிக்கிறேன்.

4-20
p.m.

“அதிலும் விவசாயிகள்தான் இந்த மாகாணத்திற்கே, மிஷும் ஆணைத் தரமானவர்கள். அவர்களுக்குத்தான் சகல உதவியும் அரசாங்கம் செய்ய வேண்டுமென்று அடிக்கடி நமது சபையிலுள்ள சுவ்வொரு அங்கத்தினர்களும் தெளிவாகவும், ரொம்பப் பொறுத்தமாதலும் அடிக்கடி பேசியுள்ளார்கள். அதைப்பற்றி நானும் சில விஷயங்களைச் சொல்ல ஆணைப்படுகிறேன்.

“விவசாயிகளுக்கு கொடுக்கவேண்டிய வெல்ஸ் ஸப்ஸிடிக்கு விவசாயிகள் அப்ளிகேஷன் போடும் அது சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் சீக்கிரம் பைல் செய்யாமல் ரொம்பவும் ‘டிடீ’ செய்கிறார்கள். இரண்டு வாரங்கள், மூன்று வாரங்கள் காலமாகக் கூட அவர்கள் பணம் கிடைக்காமல் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஒன்றிரண்டு பேர்களுக்கு ‘வெல்ஸ் ஸ் ஷிடி’ பணம் வந்திருந்தாலும்கூட அதில் வரவேண்டிய ரூபாய்கள் 500-ம் அப்படியே விவசாயிகளுக்குக் கிடைப்பதில்லை. இதற்கு சிபார்சு செய்த அதிகாரிகளுக்குக் கொஞ்சம், ஆடர் செய்த அதிகாரிகளுக்குக் கொஞ்சம் என்று அதில் சில பகுதிகள் வினியோகம் செய்யப்பட்டபிறகு பாக்கியுள்ள தெகைத்தான விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்கிறது. இதைத் தெளிவாகவும், குறிப்பாகவும் கூற இப்பொழுது போதிய அவகாசமில்லை. ஆனால் பொதுவாக இம்முறை அதிகப்பட்டிருக்கிறது. இது ரெவினியூ மந்திரி அவர்களுக்கு தெரியுமோ என்னவோ. ஆனால் இன்னொரு பூராதொகையும் விவசாயிகளுக்குப் போய் செருப்படி சர்க்கார் தக்க ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக்கொள்வதே இது. தவிர சப்ஸிடி கிணர்களுக்கும் உத்தரவு உடனே அளிக்கவேண்டும்.

“அதோடு விவசாயிகளுக்கு இருக்கும் கஷ்டத்தையும், துன்பத்தையும் எடுத்துச் சொல்லமுடியாது. நம்முடைய அரசாங்கத்துருப்பு எஞ்சு இப்பொழுது கொடுக்கக்கூடிய சலுகைகள் எவ்வளவோ அங் வளவு சலுகையையும் விவசாயிகளுக்கு இல்லாமலோ, உதவியாகவோ செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். போர் வீரர்கள் தான் தங்கள் உயிரைக் கொடுத்து தேசத்தைக் காப்பாற்றுவார்கள். அதே போல விவசாயிகள்தான் இந்த நாட்டைப் பஞ்சத்திலிருந்து காப்பாற்றுவார்கள். தொழிலாளி, விவசாயி இவர்களால்தான் தேசம் உணவாத நிலைமையை அடைந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த விவசாயிகளும், தொழிலாளிகளும் கஷ்டப்பட்டுப்பொழுது சர்க்கார் தேச வீரர்களைக் காப்பாற்றுவது போல இவர்களையும் காப்பற்ற அதிக உதவி செய்யவேண்டும். விவசாயிகளுக்கு மனியமாகவோ, இனாமாகவோ அதிகம் எப்பணம் கொடுத்து உதவி செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“செய்யாது தாலுகாவிலும் வந்தவாசி தாலுகாவிலும் ஜனங்கள் குடிதண்ணீர் கிணறுகள் இல்லாமல் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இதைப்பற்றி எவ்வளவோ ரெவினியூ அதிகாரிகளுக்கு எடுத்துச் சொல்லியும்கூட, பல மனுக்கள் போட்டுக்கூட எவ்வித பயனும் இல்லாமல் அனேக கிராம மக்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். குறிப்பாக செய்யார், வந்தவாசி முதலிய இடங்களில் மக்கள் படும் கஷ்டம் சொல்லிமுடியாது. அநேகர் வேலை செய்ய ஆரம்பித்ததும் பஞ்சத்தினால் நிறுத்திவிட்டார்கள். பஞ்ச நிவாரணமாக அந்த ஊர்களில் கிணறு வெட்டுவதையாவது எடுத்துக் கொண்டு, வேலை செய்து, இவர்களுக்கு ஒத்தாசை செய்யும்படியாக நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக வெடர்னி டாக்டர்களைப்பற்றி சில விஷயம் சொல்ல வேண்டுமே. விவசாயிகளுக்கு மிகவும் அத்திபாவசியமான கால்நடை

[Sri S. Somasundara Goundar] [25th July 1952]

களுக்கு வியாதி வராமலும், வந்தால் சிச்சை உடனே செய்வதற்காகவும் தான் இந்த டாக்டராகப் போட்டிருக்கிறோம். ஆனால் 2 தாலுக்காக்களுக்கு ஒரு வெப்னரி டாக்டரை நியமனம் செய்திருப்பதால் அவர்கள் எல்லா இடங்களுக்கும் சென்று கால்நடைகளைப் பார்த்து வருபவரல்ல. ஆகையால் ஒவ்வொரு தாலுகாவிற்கும் தனியாக வெப்னரி டாக்டர் ஒரு வரையோ, அல்லது இரண்டு பேரையோ நியமனம் செய்து டாக்டர் வசாயிட்டு கால்நடைகளின் சேகரித்திற்குத் தக்க உதவியை செய்துகொடுக்குமாறு நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“அடுத்தபடியாக இப்பொழுது சில கிராமங்களில் நீர்ப்பாசனதிட்டங்கள் வசதியே இல்லாததால் விவசாயிகள் ரொம்பவும், கஷ்டப்படுகிறார்கள். மேட்டுப்பாளங்கான இடங்களுக்குப் பாசன வசதி ரொம்பவும் குறைவாக இருக்கிறது. முக்கியமாக அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கவேண்டும். எங்கங்கே கால்வாய்கள் வருகிறதோ அங்கிருந்து ஏதாவது நீர்ப்பாசன திட்டம் போட்டு விவசாயிகளுக்குச் சௌகரியம் செய்து கொடுக்க வண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கனம் ரிவினியு மினிஸ்டர் அவர்கள் வட ஆற்காடு ஜில்லாவை சுற்றிப்பிரயாணம் செய்தபார்த்தால் பஞ்சமிருப்பது நன்றாகத் தெரியும்.”

* SRI S. VENKATRAMA AYYAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I beg to support the Motion for the Grant moved by the Hon. the Minister for Revenue. I am glad that I had the advantage and the benefit of hearing the views expressed by Sri C. Kandasami of the Opposition coming from Tanjore district with reference to the question of payment of compensation, the present vexed question of the enhanced land revenue in the recently abolished inam and zamin villages and various other matters. Of course, the Tanjore district, as all of you know, has been the target of attack or comment by several of the Members not only from the Opposition side but from this side also particularly with reference to the relationship between the landlord—I will call him only a ‘landowner’ because the word ‘landlord’ has no meaning nowadays—that is, the landowner and the tenant actually cultivating the land. The hitch that mars the cordial relationship between these two persons has been referred to by some of the Harijan Members from this side and by some others from the Opposition also. I may submit to the House that an impression may be gaining ground that all is not well in the Tanjore district and I at once want to refute it by saying that there are any number of petty, small peasant proprietors owning two acres, three acres and five acres of land throughout the district with the exception of a few individuals and religious institutions owning several hundreds of acres. In regard to the strained relation that has been spoken about by some hon. Members, the relationship may be strained in some cases, especially between the lessee, who has taken the lease of the lands belonging to charitable and religious institutions, or a rich landlord, and the tenants who are actually cultivating the lands. Perhaps the cultivating tenants have not been paying the *varam* that is due; or, anticipating some sort of new tenancy legislation, the landlord would have felt nervous to allow the tenant cultivator to be in occupation of the land and must have been attempting to evict him. These latter are hard cases and have got to be redressed. Soon after he assumed office, our Hon. Chief Minister, on representations made by the Congress M.L.A., Sri G. Narayana-sami Naidu, has taken a lot of interest in the matter and is most

25th July 1952]

[Sri S. Venkatrama Ayyar]

anxious to see that a conciliation is effected in cases where there is a hitch between the landowner and the tenant. Barring these few cases, I may say to the credit of the mirasdars of Tanjore district that the relationship in general between the small peasant proprietors and the tenants is quite cordial. Where the relationship is not quite cordial, it has to be set right and we are here obviously to look to the convenience of both the parties, the landowner as well as the cultivating tenant. The relationship should be made cordial and we should not try to carry on propaganda to the detriment of the interests of either of the parties. At any rate, if the most vexed questions like giving fixity of tenure to the cultivating tenant, regulation of fair wages and housing of the agricultural labourers are effectively tackled, I do not think there will be any further clash so far as the delta area is concerned. On the question of fixity of tenure, I would submit for the information of the House and for necessary action by the Government, that tenants who are paying *varam* as determined by legislation or by conciliation, peacefully without any trouble and without any delay, must be allowed to continue. There must be fixity of tenure so far as such tenants are concerned and they should not be evicted. The Hon. the Chief Minister has already expressed that he is taking urgent action in the matter and we hope and pray that the sooner such action is taken, even these cases of complaints against some mirasdars and big institutions will fade away very soon.

* There is some trouble in the new delta, that is the delta covered by the Cauvery-Mettur Project especially in Pattukkottai and Arantangi taluks. I am referring to the inam villages which have recently been taken over by the Government. In such villages the question of land revenue assessment is the main problem. In the other villages which are non-estates the question of ownership of private land is looming large. The difficulty is between the inamdar on the one side who claims that he is the absolute owner of the land and the cultivating tenant on the other who wants to claim occupancy right. It is quite clear that the inamdar claims both *varams*, viz., absolute right. To solve this problem, some speedy legislation is necessary and, if such legislation is brought in, I am sure, even this sort of trouble between the inamdar and the cultivating tenants in the new delta will vanish and there will be cordial relationship. I am making these suggestions because they affect in a way the vital food problem and the State Exchequer. If the relationship between the landowner and the tenant improves, whether it be in the old or the new delta, production will increase and the food problem will be solved and the State Exchequer will get a higher income because land revenue will be assured. Everything depends upon the measure of cordiality between these two classes of persons; otherwise the food problem as well as the revenue of the State will be affected.

" In the matter of assessment, I want to submit that assessments for the whole delta, or, for the matter of that in the ryotwari tracts, have been fixed once in 30 years. It is also referred to in the Land Revenue Reforms Committee Report.

[Sri S. Venkatrama Ayyar]

[25th July 1952]

Settlement of assessment once in 30 years has got its own advantages as well as disadvantages. For a steep rise in prices there is no corresponding increase in revenue and similarly for a steep fall in prices there is no reduction in the land revenue. Of course, it is a big problem which has engaged the attention of expert members who were on the Land Revenue Reforms Committee and will also require further legislation. So far as land revenue is concerned, a permanent settlement on a satisfactory basis has to be made either in the old delta or in the new delta. With reference to the ryoti lands taken over by Government and converted into ryotwari land, the assessment should be on the basis of ryotwari assessments just the rates obtaining in the neighbourhood. You should not take the most fertile land in Tirukkattupalli and Naducauveri for fixing the assessments on the recently converted inam and zamindari villages. You must naturally look to the basic principle in the Rent Reduction Act and Estates Abolition Act and the suggestions of the Land Revenue Reforms Committee. I would respectfully submit for the information of the Government and also for necessary action that, when land revenue is settled after survey and settlement operations it should be on the basis of assessment on land of similar *taram* or fertility in the neighbourhood in the same taluk. For fixing assessments in Pattukkottai taluk we should not look to Thirukattupalli where we have got three crops on the most fertile portion with a high assessment of Rs. 16-10-0 per acre. Out of the 7½ lakhs of acres of land in the Tanjore district is a special *taram* for about 42 acres of land in Tanjore taluk. So, I would submit that in fixing the revenue assessment for the acquired estates, ryotwari assessment of the adjoining village should be adopted.

"There is one other matter which I would like to mention with reference to private land in inam villages. Land revenue is now sought to be collected on these lands on the basis of Rs. 16-10-0 per acre, as in the case of ryoti lands converted into ryotwari lands. For private lands, the inamdars have been paying only a quit-rent of eight annas or twelve annas and at any rate not more than a rupee per acre. They are also being asked to pay as in the case of ryoti lands converted into ryotwari Rs. 16-10-0 per acre of wet land and Rs. 8-5-0 per acre of dry land. It does not stand to reason and, I can say, it is unjust because a sort of an agreement had been entered into and title deeds conferred and it was recognized by the British Government that only a quit-rent of annas eight or annas twelve per acre should be paid and he has to pay the water-rate also. Now he is asked to pay the same rate as for ryoti land converted into ryotwari. The question may be fully considered in all its legal aspects. As a number of writs are now pending in the High Court, the matter is *sub-judice*, and I do not wish to go further into the matter. It is for consideration whether such a high rate of assessment could be levied on private lands."

* SRI A. MUTHUSWAMY :—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் ரெவின்யூ டிப்டி அலர்சன் கொண்டு வந்த மான்யத்தை எதிர்த்து ஸ்ரீமான் கந்தசாமி அவர்கள் பிரேரிக் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆகரித்து, சில வார்த்தைகள் பேச முன்வந்துள்ளேன். பொதுவாக எனது தொகுதி

25th July 1952]

[Sri A. Muthuswamy]

யிலுள்ள கிராம வாசிகளுக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் உழைத்துப் பயிரிட நிலங்கள் கிடைப்பது பெரிய பிரச்சனாக இருக்கப்பட்டவர்கள் சிலருக்கு நிலங்கள் விட்டபோதிலும், அதிகமான குத்தகை வாரும் முதலியவைகளை வசூலிக்கிறார்கள். இதைப் பற்றி அரசாங்கம் யாதொரு விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்தது க்கொள்ளவில்லை. இதனால் கிராம வாசிகள் அதிக கஷ்டப்படுகிறார்கள்.

“தவிர, இவ்வித நிலம் வைத்திருக்கும்படியான பிராசுதார்கள், குத்தகை, வாரும் பயிரிட வர்ணிடமிருந்து ஏகரக்து இத்தனை கலம் நெல்தான வசூலிக்க வேண்டுமென்று சட்ட பூர்வமாக சர்க்கார் நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று கனம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“பெரும்பாலும் எனது தாலுகாவில், சில கிராமங்களில் குடி தண்ணீர் கிடைப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அந்த கிராமங்களில் நெல் மிகுந்த சரியாக விளைவதேயில்லை. குறிப்பாக, மணலூர்பேட்டை, கூவனூர், தானம், பல்லவாடி, மேல்வாலை, கோட்டமருதாறு முதலிய கிராமங்களில் குடி தண்ணீர் கிடைப்பது கஷ்டம். அவற்றில் வசையம் செய்வதும் அதிகக் கஷ்டம். இந்த இடங்களில் வரி வசூலைத் தள்ளிக்கொடுக்குமாறு கனம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“திருக்காவிலூர் தாலுகாவில் கீழையூர் தாசர்புரத்தில் இருக்கும் படியான இரண்டாயிரம் ஹரிஜன மக்கள் குடியிருக்கிறார்கள். தவித்தக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களும் போதிய இடவசதி இல்லாமல் ஒரே நெருக்கடியாக இருந்துகொண்டு வருவதை நான் கண்கூடாய் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

“1950-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மீ கிராம வாசிகளும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் ஒன்று சேர்ந்து திருவெண்ணையல்லூரில் ஒரு மகாநடு நடத்தினார்கள். ஏனாவே நிதி மந்திரியாக இருந்த ஸ்ரீ கோபால் ரெட்டியார் அவர்கள் அந்த மகாநட்டிற்குத் தலைமை வகித்தார். அந்த மகாநட்டில் கிராம வாசிகள் ஒரு மகஜைச் சமர்ப்பித்தனர். அந்த மகஜில் கடை கோரிக்கைகள் இன்னும் கவனிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அதற்கு யாதொரு விதமான பதிலும் இதுவரையிலும் கிடைக்கவில்லை. ஆகையால் சுமார் 2,000 மக்கள் கீழையூர் தாசர்புரத்தில் வீட்டைத் தவிக்கும் சிரமத்தைக் கவனித்து, ஸ்ரீமத் ஞானியார் மத்தைச் சேர்ந்த புதுச்சேரி நல்லாங்கிக் கொடுத்து, அவர்கள் வீடு சட்டிக் கொள்ளும்படி சர்க்கார் உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கனம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு, வெட்டிப் பிரேரணை ஆதரித்து என்னுடைய பிரங்கத்தை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

*SRI D. KRISHNAMURTHY GOUNDER :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்கள், இந்த நில மானியத்தை நான் எதிர்த்தேன். உலகத்திலுள்ள நாடுகளான நான்கு நாடுகள் எதிர்த்தேன். இது அது எப்பொழுது ஏற்பட்டதென்தும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. இருந்தாலும் அந்நிய அரசாங்கம்கூடப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் வந்த போது தான் இது நடைமுறையில் வந்தது. இந்த நிலவரியானது மிகவும் கொடுமையான வரிவசூல்தான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. என்னென்றால், இதர வரிகளை எடுத்துக்கொண்டால், வருமானவரி இவைகளை எடுத்துக் கொண்டால், ஒரு குறிப்பிட்ட வருமானத்திற்கு மேல்தான் வரி செலுத்த வேண்டும். அதாவது சரதேற்குடைய 3,000 ரூபாய் வருடப்படி வந்தால் தான் வருமானவரி செலுத்தவேண்டுமென்று இருக்கிறது. இந்த நிலவரி அப்படி இல்லை. சிறிய நிலம் வைத்திருப்பவன், அதாவது சரதேற்குடைய 1,000 ரூபாய் வருடப்படி வருவதானாலும் வரி கொடுக்கவேண்டும். ஆகையால், இந்த நிலவரியை ஒழித்துவிட்டு, வேறுவிதமான, அதாவது விற்பனை வரியை இன்னும் கொஞ்சம் அதிகப்படுத்தியோ அல்லது சரியாக வசூல் செய்தோ இந்த நிலவரியை ஈடுகட்டிவிடலாமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

4-40
p.m.

[Sri D. Krishnamurthy Gounder]

[25th July 1952]

“முற்காலத்தில், நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், பழைய ராஜாங்கங்களில் விளைவுகளில் ஆறில் ஒரு பங்கை கட்டாயமாக வரியாக செலுத்தி வந்தார்கள். இப்பொழுது இருப்பவர்கள் சொல்லலாம் : வரும்படியில் ஆறில் ஒரு பங்கை அரசாங்கத்திற்கு செலுத்திவிட்டால் அவனுக்கு மீதியாக 5 பங்குதான் இருக்கும். அது அதிகமான வரி பளுவாக இருந்திருக்கும் என்று சொல்லலாம் ஆனால், இப்பொழுது எடுத்துக்கொண்டால், எல்லா வற்றிற்கும் வரியாய்விட்டது. பஸ்ஸில் போகவேண்டுமென்றால் அதற்கு வரி கொடுத்தாகவேண்டும். இன்னும் இதோபின்ன எத்தரும் வரியாகத்தான் இருக்கிறது. அப்பொழுது ஒரே வரி வசூல்செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுது பல வரிகள் தேரடியாக இல்லாமல், மறைமுகமாக வசூல் செய்கிறார்கள். இந்த விற்பனை வரியை எடுத்துக்கொண்டாலும் எல்லா மக்கள்தான் முதலில் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள்தான் அதிகம் செலுத்தவேண்டியிருக்கிறது.

“அப்படித்தான் விவசாயிகள் நிலவரி செலுத்துகிறார்களே, அவர்களுக்கு ஏதாவது சௌகரியம் உண்டா என்றால், அவர்களுக்கு யாதொரு அனுகூலமும் இல்லை. பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. கிராம கர்மை முதல்கொண்டு தாசில்தார் வரையில், உள்ள அதிகாரிகளுக்கு அவர்கள் பயந்து நடக்கவேண்டியிருக்கிறது. பெரிய பெரிய மிராஸ்தார்கள் கூட அந்த கிராமத்திலுள்ள கணக்குப்பிள்ளைக்கு அடங்கித்தான் நடக்கவேண்டும். அந்த முறையில் இந்த ரெவின்யூ டிபார்ட்மென்ட் இருக்கிறது.

“மேலும் கிராமத்தில் உள்ளவர்களைத்தான் நன்கொடை முதலானவைகளைக் கொடுக்கும்படிச் செய்கிறார்கள். பஞ்ச நிவாரண நிதிக்குப் பணம் வேண்டுமென்றாலும், கஷ்டபோக நிவாரண நிதிக்குப் பணம் வேண்டுமானாலும், வசூல் செய்யவேண்டுமென்று சர்க்காரிலிருந்து ரெவின்யூ டிபார்ட்மென்ட்டுக்கு ஆர்டர் வந்துவிடுகிறது. கலெக்டருக்கு ஆர்டர் வந்ததும், அவர்தாசில்தார்களுக்கு உத்தரவு அனுப்பிவிடுகிறார். தாசில்தார் என்ன செய்கிறாரென்றால், கிராமங்களுக்குச் சென்று, அங்குள்ள முக்கியமான விவசாயிகளைத் தொந்தரவு செய்கிறார். டாக்டர்களுட வக்ஸீன்களும் நகரங்களில் எவ்வளவு லக்ஷம் லக்ஷமாக சம்பாதித்தாலும்கூட அவர்கள் ஒன்றும் இம்மாதிரி நன் கொடைகள் கொடுப்பதில்லை. இதற்கெல்லாம் யார் முதல் பலியாகின்றார்களென்றால் விவசாயிகள்தான். அவர்களுக்கும் போதுமான நீர் பாசனத் திட்டங்கள் கிடையாது, மின் றா வசதிகள் கிடையாது. மற்றும் வைத்திப் வசதிகள் கிடையாது. நகரங்களில்லாம் எங்கு பார்த்தாலும் தார் ரோடுகளும், கான்கிரீட் ரோடுகளும் போடப்படுகின்றனவே தவிர, தற்போது அரசாங்கத்தார் கிராமங்களுடைய முன்னேற்றச் சிற்கான காரியங்கள் எதையும் செய்யவில்லை. ஏதோ காங்கிரஸ்காரர்கள் வந்தால், பல நன்மைகளைச் செய்யப்போவதாக தேர்தல் காலத்தில் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால், அப்போதே காங்கிரஸிற்கு எதிரியாக இருந்தவர்கள், ‘வரி இல்லாமல் அரசாங்கம் நடக்காது, இருந்தாலும் ஏதோ தேர்தல் வாக்குறுதி அது, இதை நம்பவேண்டாம்’ என்று நாங்கள் சொன்னோம்.

“1937-ல் அவர்கள் மிகவும் அதிகமான எண்ணிக்கையில் வந்தார்கள். ஆனால், தற்போது நடந்த தேர்தலில் மக்கள் இதை உணர்ந்து காங்கிரஸிலுள்ள முக்கியமான பிரபலஸ்தர்கள் தோல்வியடையும்படிச் செய்தார்கள்,

“சிறிய நீர்பாசனத் திட்டங்கள் செய்வதானால், குடிமராமத்து என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். அதற்காக குடிசனே செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். சிறிய திட்டங்களைச் செய்யவேண்டுமென்றால், பல வருஷங்களாகின்றன. மேலும் விவசாயிகளுடைய கால்படைகளுக்கு வேண்டிய மேய்ச்சல் தரைகளும் ஆங்காங்கே இல்லை. கால்நடைகளைப் பெருக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்களே தவிர, வைத்திப் வசதி, மேய்ச்சல் திட்டங்கள் முதலியன இல்லை என்பதை முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டும்.

“இந்த கிராம உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் குறைந்த சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் படுப்பாடு இவ்வளவு அவ்வளவு அல்ல. சிறிய தகவல் வேண்டுமென்றாலும், உடனே தாலுகா ஆபீசுக்கு வரவேண்டு

25th July 1952] [Sri D. Krishnamurthy Gounder]

மென்று உத்தரவிடுகிறார்கள். மேலும், வருஷா வருஷம் ஜம்பந்தி நடத்துகிறார்கள். அது மிகவும் அனாவசியமானது என்று நான் கருதுகின்றேன். ஜம்பந்தியால் கிராம உத்யோகஸ்தர்களுக்குத் தொந்தரவு என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். கனம் ஸ்ரீ மாணிக்கவேலு நாயக்கர் அவர்களுக்கும் தெரிந்திருக்கும். இருந்தாலும் அவர்கள் அந்த அதிகார பீடத்திலிருப்பதால் மறந்தும் வடலாம், இதை மிகவும் சீர்திருத்தவேண்டும். ஜமாபந்தியை ஒழித்துவிட்டால் தாலுகாக்களில் தாசில்தா முதலிய கிராம உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு ஒரு பெரிய நன்மைபாக இருக்கும்.

“ முக்கியமாக விவசாயிகளுக்கு இந்த அரசாங்கம் ஏதாவது நன்மை செய்தாகவேண்டும். இப்பொழுது உணவு நெருக்கடி ஏற்பட்டிருப்பதற்குக் காரணம் சர்க்கார் விவசாயிகளிடமிருந்து போதிய கவனம் செலுத்தாததுதான். இருந்தமாதக் கேட்டுக்கலாம், வயதானவர்கள் சொல்லுவார்கள், வீட்டோரிடம் காலத்தில் விவசாயிகள் மேன்மையாக இருந்தார்கள் என்று. முக்கியமாக வரிப் பளுவினால் சரிபாக்க கவனிப்பாரில்லாமல் அவர்கள் இருக்கிறார்களென்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால், இப்பொழுது விற்பனை வரி போன்ற வரிகளை உயர்த்துவதற்கு திட்டம் கொண்டுவரவேண்டும். நிலவரி சீர்திருத்தம் கொண்டுவந்து, குறைந்தது ஒரு விவசாயிக்கு 2 ஆயிரம் ரூபாய் வருமானம் வந்தால்தான் நிலவரி வசூல் செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு திட்டம் கொண்டுவருமாடி. நான் மிகவும் தாழ்மையாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். மற்றும் விவசாயிகளுக்கு முக்கியமான மின்சார வசதியும் செய்துகொடுக்கவேண்டும். இதற்கெல்லாம் பணமில்லை யென்று சொல்லலாம், அதற்கு வேண்டிய கம்பிகள், மரங்கள் முதலியவைகள் இல்லையென்று சொல்லலாம். அவைகளை வெளிநாட்டிலிருந்தாவது வரவழைத்து, அதற்கு வேண்டிய அனுசூலங்களைச் செய்ய வேண்டும்.

“ விவசாய டிபார்ட்மெண்டு என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தது இன்று வியாபார டிபார்ட்மெண்டாக மாறிவிட்டது. அதாவது அவர்கள் இரும்புச் சாமான்களும், ஒரு முதலியவைகள் தருவித்து வியாபாரிகளைப்போல் விவசாயிகளுக்கு விற்பதற்கு இருக்கிறது. அந்த டிபார்ட்மெண்டு. இப்பொழுது தான் மிகவும் பலத்த கிளாச்சி செய்ததன்மேல் அவைகளை கூட்டுறவு சங்கங்களுக்குக் கொடுத்தவிடே இப்பொழுது ஏதோ ஆவர்கள் செய்கிறார்கள். இருந்தாலும், விவசாய டெமாண்ட்ஸ்டர் ஒவ்வொரு ரெவின்யூ பிரிக்காவிற்கும் இருக்கவேண்டும். இப்பொழுது ஒரு தாலுகா தலைநகரில் ஒரு டிமாண்ட்ஸ்டர் இருக்கிறார். ஒரு மக்குலுக்கு ஏதோ பூச்சி வந்துவிட்டது என்று ரிப்போர்ட் எழுதினால், அந்த பூச்சியை ஒழிப்பதற்கு, 6 மாதங்கள் ஆகிறது. இம்மாதிரி இல்லாமல், உடனடியாக விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய அனுசூலங்களைச் செய்யவேண்டுமாய் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.”

* SRI K. GOVINDA RAO :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, in supporting the Cut Motion, I should like to deal with the problem of Zamindari Abolition, coming as I do from a district where there are about 181 big zamindaris and more than a thousand inam villages. If we go through the provisions made in the Budget, Sir, we find that a sum of about Rs. 70 lakhs has been allotted towards compensation for zamindars. At a time when the Government have no money for opening new hospitals, when they have no money for starting schools, and when they have no money for the construction of irrigation projects, I should like to know how is it that they are able to allot Rs. 70 lakhs towards compensation for zamindars? Are the Government justified in doing that? The Government call this Budget ‘a poor man’s Budget’. The Government have not realized the need for constructing irrigation projects in zamindari areas. As a matter of fact, no provision has been made in the Budget for the economic development of zamindari areas. The Government can certainly defer the payment of

4-50
P.m.

[Sri K. Govinda Rao] [25th July 1952]

this compensation to a future date. At least the big zamindars can afford to wait for the compensation till the Government are in a better financial position. I consider that the Government are not justified in paying Rs. 70 lakhs of hard earned money to zamindars as compensation. If we go to a peasant and ask him whether his position has improved as a result of the abolition of zamindari system, he will immediately say, 'I do not find any change. On the other hand, my position has become worse.' Cesses have been doubled. Irrigation sources continue to be, as in the olden days, in a neglected condition. With regard to arrears of rent, Government have been able to collect at one stroke all the arrears. Sir, the Zamindari Abolition Act has not at all improved the condition of the peasant. That is my submission, Sir.

"Now, Sir, let me draw the attention of the House to the various loopholes in the Zamindari Abolition Act. Some, like the Zamindars of Kurupam, Chemudu and others, have been able to evade the provisions of that Act till now. Nearly four years have passed since that Act came into force. Somehow, through Writs in the High Courts or stay orders they have been able to evade the provisions of the Act and their estates have not yet been taken over by the Government. Government should bring pressure on the courts and see that their estates also are taken over by the Government.

"Another big flaw in the Act is the provision regarding the private lands of the zamindar. This provision is being exploited in certain under-tenure estates like Misalapeta and Davalapeta villages in Vizianagaram taluk. Three-fourths of the land in these villages is recorded as 'private lands'. The Mokhasadars—Under-tenure holders—have been able to cook up the records with the help of karnams to show that most of the lands, which should go to the ryots under the Zamindari Abolition Act, as their 'private lands'.

"Coming to the question of 'Darimila Inams' or 'subsequent inams' as they are called, I have got a serious complaint to make against the Revenue Board. In Board's Proceedings B.P. No. 15 of 1950, the Revenue Board have stated categorically 'that in the Darimila Inams, it is the Inamdhar that gets the *patta* and not the tenant.' This is clearly against the provisions of the 1908 Act, according to which occupancy rights have been conferred on the peasantry. This is a clear violation of the provisions of the 1908 Act. This order was in force for about a year. Subsequently this order was modified. During that one year, much water had flowed under the bridge. The inamdars were able to sell most of their lands. I should like to know who is responsible for this order. The Government should go into the whole matter and take action against those who are responsible for this order.

"Coming to the Rent Reduction Act, there are a great many difficulties experienced in our areas. This Act is not properly implemented in Darimila Inams and under-tenure estates even though it has been provided in the Act that rent reduction should apply to these areas also.

25th July 1952]

[Sri K. Govinda Rao]

“ Recently, Government have been kind enough to convert the grain rent into cash rent. But the Government have fixed a flat rate of Rs. 14-4-0 per acre, which is the highest wet rate. It is absolutely unjust to fix such a high rate even for single crop tanked lands. Government must immediately revise this order and see that rent is fixed according to the quality or ‘ taram ’ of the land. What is the motive of the Government in bringing forward the Rent Reduction Amendment Bill, which has been published in the *Fort St. George Gazette* on the 21st July 1952? The Bill empowers the Government to cancel or modify the rent reduction notifications already issued. This is like putting the cart before the horse. Instead of bringing forward legislation to redefine the word ‘ Estate ’ in the original Act itself, the Government are now trying to cancel the benefit of rent reduction, which certain villages are already enjoying in the light of the decisions of some Civil Courts. This Bill is not at all of any use to the peasants; on the other hand, it will do positive harm to the peasantry.”

DEPUTY SPEAKER :—“ The hon. Member has one more minute.”

SRI K. GOVINDA RAO :—“ I request that I may be allowed two more minutes. I shall read a portion from a memorandum submitted by the inam ryots of Pinamadaka Agraharam, Anakapalli taluk, Visakhapatnam district—

“ Since 1936, they were teasing us in many ways for higher rents, etc., but made no attempt whatsoever to evict from lands till the beginning of 1952.

“ . . . In 1951, December, the Government declared the Agraharam as a whole inam estate and proclaimed it by tom-tom that, hereafter, the tenants need not pay any rent for the inamdars, but that they should pay it directly to the Government. This became the starting point for the inamdars to adopt various coercive measures against us. They offered the land for sale to us, actual tillers and threatened us with serious consequences, if we did not pay higher rents to them.

“ The inamdars failing in their attempts of threats and intimidation and of selling the lands to us are now taking resort to evicting us from lands with the use of brute force.”

“ This is the position, Sir, in almost all the inam villages in the district. Therefore before taking up any legislation for the complete abolition of all inams, certain immediate steps have to be taken. They are as follows :—

(1) Sale of all categories of inams should be prohibited.

(2) All evictions should be prohibited.

(3) Stay orders should be passed in respect of all suits pending before Civil Courts and Tribunals.

Failure to take these steps will help the inamdar in his attempt to circumvent any future legislation to abolish inams.”

* SRI L. LAKSHMANA DAS :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I thank the Government for the various land reforms that they have introduced and are contemplating to introduce shortly. The Land Revenue Reforms Committee Report shows how eager the Government are to enact laws immediately to help the poor ryots.

[Sri L. Lakshmana Das]

[25th July 1952]

" In this connection, I would like to make a suggestion. There are certain defects in the Rent Reduction Act of 1947. When Mr. Kala Venkata Rao was the Revenue Minister, he brought forward a comprehensive Bill. Between the introduction of the Bill and its passage into law, the 1936 inams were excluded from it. The position therefore is that all estates within the meaning of section 3 (2) (d) and (e) of the Madras Act I of 1908, except the inams under the 1936 amendment, came to be included in the inam estates as defined in section 2 (7) of the Madras Estates Abolition Act XXVI of 1948. At this stage I may be permitted to state that the Madras Estates Reduction of Rent Act (Act III of 1947), came to be applied to all inams without any distinction. Some decisions passed by the High Court of Madras have shaken the very foundation of the tenure of inam ryots. Added to this, the recent decision of the Supreme Court of India has upset the law on the question of burden of proof and unsettled the position which appeared to be settled by the decision of the Right Hon'ble Mr. Madhavan Nair, in 1949 Privy Council cases. The decision, dated 22nd April 1952 of the High Court of Madras, has deprived the tenant of even the benefit conferred by the Rent Reduction Act of 1947. The Government should at once examine the position and bring forward suitable amendment to help the poor and down-trodden inam ryots.

" There have been complaints from all quarters of the House about delays in the Revenue Department. In order to minimise delays I suggest the appointment of a Public Relations Officer for each taluk with an advisory committee to assist him. When he receives any complaint, he can examine whether it is well-founded and then send it to higher authorities if necessary. In order to meet the additional expenditure, I suggest the levy of a stamp duty on the complaints preferred to that officer. I suggest that this officer should be directly under the control of one Minister, preferably the Chief Minister. If this suggestion is carried out, I think the delays and the misunderstandings between the people and the higher authorities will be reduced.

" I would like to submit that the present economic condition of the ryot is not favourable for the introduction of any land reforms. Creation of credit facilities for the ryot, fixation of minimum price for agricultural produce and provision of adequate water for agriculture—unless these three needs are attended to immediately, no land reform will benefit the ryot. I request the Government to take immediate action to satisfy these needs.

" I wish to bring to the notice of the Government an urgent need of the Pathapatnam taluk. Ever since 12 years when Pathapatnam taluk was bifurcated from Paralakimedi now in Orissa, it is a pity that the taluk headquarters buildings have not been built at Pathapatnam. The present taluk headquarters are in rented buildings and are on the other side of the river Mahendratana. There is considerable difficulty for the people

25th July 1952]

[Sri L. Lakshmana Das]

to go to the court and Taluk office in the rainy season. Therefore I request the Government to take immediate steps to construct Taluk office buildings in Pathapatnam town itself.

"To help the people of Pathapatnam, Tekkali and Mandasa taluks, the Government should immediately take up the Vamsadhara Project. We are not particular about anything else. We are particular about Vamsadhara Project because it will help us a great deal.

"Thank you, Sir."

SRI K. VENKATANARAYANA DORA :—“ సభాపతి, జమీందారీ 5-10 p.m.

ఎలాంటి ఒకటింటం రైతులకుం చాలా సంతోషించింది. కాంగ్రెసువారికి ఓట్లు యిచ్చి వారిని యెన్నికలలో గెలిపించి పెద్ద బంకా ప్రభుత్వాన్ని యేర్పాటుచేయటానికి సహాయపడ్డాంగదా, ఆ హరికారక తిగ్గడానికి అది కామరోల్పత్తి చేసి ప్రభుత్వానికి సాయపడుతున్నాంగదా ” మనకు కాంగ్రెసువారు మేలు చేస్తాయగదా అని రైతులకుం విశ్వసించింది. తమపద్ధతాన్ని పన్నులు వసూలుచేయరని నమ్మింది. కాని యీనాడు రైతులకుం జమీందారీ రద్దుపల్ల వారికి కలిగిన మేల్ల మా గుర్తించింది. ఈ rent reduction విధానంలో పూర్తి పద్ధతి, యింటికోపద్ధతి, మనషికోపద్ధతి యేర్పాటుయింది. దీనిపల్ల రైతులు చాల అసంతృప్తి చెందుతున్నారు.

“జమీందారీ యేగియాలలో చాలామట్టుకు జాయింటు కట్టాలే ఉన్నాయి. అందుపల్ల కో-ఆపరేటివ్ సొసైటీలు రైతులకు అవ్వలీయుటలేదు. అందుచేత ప్రభుత్వం వారు సాధ్యమైనంత త్వరలో యెవరిభూమి వారికి కేటాయించి విడివిడిగా కట్టాలు యిప్పించవలసిందని కోరుతున్నాను.

“ఇదివరలో జమీందారీ ప్రాంతాలలోని నీటివనరులు చెడిపోలే రైతులు తాము హద్దు శిస్తులు యిచ్చుకోలేము రెమిషన్ యిప్పించాలని జమీందారు, సముద్రారు వచ్చి నష్టపడు ఆర్జీలు పెట్టుకొనేవారు. కొంతమంతైనా జమీందారులు రెమిషన్ యిచ్చేవారు. కాని నేడు ఆమాత్రం సౌఖ్యంకూడా జరుగుటలేదు. ఈ ప్రాంతాలు గవర్నమెంటువారు స్వాధీనంచేసుకొన్నవరునాత నీటివనరులు మరమ్మత్తు చేయించకపోయినా రైతులపద్ధతుంచి హద్దు శిస్తునే వసూలు చేస్తున్నారు. పన్ను చెల్లించకపోలే గొడ్డు గోదా జప్తు చేస్తున్నారు. టైగా 50 x 8 సెలు వండిన రైతువగ్గరనుంచి 40 x 8 సెలు భాగస్యమైనా procurement క్రింద వసూలుచేస్తున్నారు. ఇక చెరువులు మొదలైన వాటిని బాగుచేసే విషయంలోకూడా ఒక పద్ధతి యేమీ కనిపించడంలేదు. ఒక చెరువు క్రింద నాలుగు గ్రామాలలోని భూమి సాగవుతుందనుకోండి. ఒక గ్రామంవారు ఆర్జీ పెట్టుకొంటే అది రెరిన్యూ డిపార్టుమెంటువారికి పోతుంది. ఇంకొక గ్రామంవారు ఆర్జీ పెట్టుకొంటే అది P.W.D వారికి పోతుంది. తుదకు యే డిపార్టుమెంటువారు ఆ జలాధారాన్ని బాగుచేసే ఆవకాశంలేకుండా వుంది. ఇది చాలా శోచనీయమైన విషయం. ఈ రెండు డిపార్టుమెంటువారు ఒకరికోవాకరు సహకరించి మొత్తమీద చెరువులనూ, కాల్వలనూ మరమ్మత్తు చేయించాలని ప్రభుత్వంవారికి మనవి చేస్తున్నాను.

“ఈ పూర్వపు జమీందారీ ప్రాంతాలలోనుంచి నీటికోనేళ్లు, ధర్మ సత్రాలు వున్నాయి. ఆనాడు జమీందార్లు హయాంలో కొద్ది గొప్ప నీటికై డబ్బు ఖర్చు పెట్టేవారు. అతిథి, అభిగృహీతనే యీ ధర్మ సత్రాలలో భోజనం పెట్టేవారు. కాని నేడు అవన్నీ మూసివేయబడ్డాయి. గోడలమీద, దొడ్లలోనూ, గడ్డిమెలచి మట్టి గొట్టిపోయినాయి. కోనేళ్లు పాడిపోతున్నాయి. నీటిని బాగుచేయించవలసిందని ప్రభుత్వంవారిని కోరుతున్నాను.

[Sri K. Venkatanarayana Dora] [25th July 1952]

“జమీందారులు కొన్ని బంజరు భూములను తమ స్వంతభూములని స్వాధీనం చేసుకొంటున్నారు. వీటిని యెంతోకాకంగా రైతులు పట్టా పొందకుండా సాగు చేస్తున్నారు. కాని యీనాడు జమీందార్లు ఆ పేద రైతును తొలగిస్తున్నారు. ఈ విషయంలో నిజంగా యెవరు భూమిని సాగుచేసుకొంటున్నారో దర్శాత్తు చేయించి వారికి ఆ భూములు యిప్పించే యోచన చేయగోరూను.

“Rent Reduction చట్ట ప్రకారం యినాందారు శిస్తు వసూలుచేసుకొనే పద్ధతి మార్పుచేయాలి? ఇక నా నియోజకవర్గం గురించి కొందఱు మాత్రం చెప్పాను. సాలూరు తాలూకా నా నియోజకవర్గం. ఇది జమీందారీ ప్రాంతం. ఈ తాలూకాలో జయపురం, విజయగిరి, వెముడు, బొబ్బిలి, అండ్రి, నల్లూరు, పాచిపెంట మొదలైన జమీందారీ ప్రాంతాలున్నాయి. ఇవేకాకుండా తొణం, కురుకూట, సారికి, తాడంగి వలస, దండిగం, మామిడిపల్లి, గవరంపేట, ముచ్చెరపల్లె, అంటివలస మొదలైన 18 ముఖాసా ప్రాంతాలున్నాయి. ఇంతేకాకుండా యెంతోమంది యినాందార్లున్నారు. అందుచేత శిస్తు నిర్ణయంలో ఒక పద్ధతంటూ యేమీ లేకుండాపోయింది. ఈ గ్రామాలకు నిర్ణయించబడిన శిస్తులు వేరుగా వున్నాయి. దీనివల్ల రైతులలో అసంతృప్తి పెరిగిపోతోంది. ఒకేరకపు భూమికి శిస్తు రేట్లలో హెచ్చుతగ్గులు వుండటం సరిగ్గా వుండదు. ఈ లేదాలులేకుండా న్యాయమైన శిస్తును నిర్ణయించాలని ప్రభుత్వవారిని కోరుతున్నాను. మా సాలూరు తాలూకాలో కోయిలేని జాతులకు వెచ్చిన ప్రజలు అనేకమంది వున్నారు. ఆమాయకులైన మద్యప్రాంతపు ప్రజలకు యెవరూ యెటువంటి సహాయం చేయటంలేదు. వ్యవసాయం చేసుకొనే నిమిత్తం కో-ఆపరేటివ్ సొసైటీలు గూడా వారికి అప్పటియల్ల. మీకు పెంకుటిల్లు లేదు అందువల్ల మీకు ఆప్పులు యివ్వమంటారు. పెంకుటిల్లు కట్టుకొనే తరువాత వారికుంటే వారు ఆప్పులకై ప్రాగ్నలాడి వుండేవారుకాదు. ఇక వారికి వ్యవసాయ పెట్టుబడికి పాపముకారులే దిక్కుగా వున్నారు. ఈ పాపముకారులు 5 రూపాయలు అప్పిస్తే ముందుగా రూ 1-4-0 లు వడ్డీకింద విరగగోసుకొంటున్నారు. ఈ ఆమాయకుల అవస్థ యిలావుంది. వీళ్లకు ఆప్పుసౌఖ్యర్యాలు కలుగజేయటానికి వ్యవసాయ పనిముట్లు, విత్తనాలు, యెరువులు సరిమైన ధరలకు యిప్పించటానికి ప్రభుత్వం ప్రయత్నించేయగోరూను.

“జమీందారీలను రద్దుచేసినతర్వాత రైతాంగ స్థితి యేమి అంత బాగుండలేదు. జమీందారీరైతు చట్టంలో యెక్కడోలాట్లు కనపడుతున్నాయి. వీటిని సరిదిద్ది ప్రభుత్వానికి రైతుకు మద్య మద్యవస్తువు లేకుండా చేయటం మంత్రివర్గంవారికి మనవి చేస్తున్నాను. ఇక గ్రామ పరిపాలన విషయం చూడండి. గ్రామాధికారులు, కరణం నాయుళ్లు నిర్వహించవలసిన విధులు నానాటికి హెచ్చిపోతున్నాయి. కాని వారికిచ్చే జీతభత్యాలు మాత్రం ప్రభుత్వం వారు వాటిలో యెంతమాత్రంకూ పెంచుదల కని పించుటలేదు. దీనికితోడు గవర్నరు మంతు పనిచేసుకోవటానికి వారికి కాగితంగాని పెన్సిలు గాని గవర్నరు మంతువారు supply చేయరు. కరణం, నాయుళ్లు స్థితుగతులు జమీందారీ ప్రాంతాలలో సరి ఆధ్వర్యంగా వున్నాయి వీరికిచ్చే జీతాలు రైతాంగ గ్రామాల లోని కరణం, నాయుళ్లు జీతాలకన్న తక్కువ. గ్రామ పరిపాలనా సౌఖ్యం గ్రామాధికారుల సంతృప్తిమీదనే ఆధారపడివుంటుంది. ఈ ముఖ్య విషయాన్ని గమనించి జమీందారీ ప్రాంతాలలోని కరణం, నాయుళ్లకు రైతాంగ ప్రాంతాలలోని కరణంనాయుళ్ల కిచ్చే జీతాని ఇప్పించవలసిన, జీతభత్యాలు హెచ్చుచేయాలని మనవిచేస్తున్నాను. ఇంతేకాకుండా మూ గ్రామాధికారులను పనివున్న లేకపోయినా తరచు తాలూకా ఆఫీసులకు రప్పించటం ఉద్దేశ్యం. ఈనాడు గ్రామాన్నుంచి తాలూకా కచ్చేరీకి వెళ్లి రావటానికేనా వారికిచ్చే జీతం డబ్బులు సరిపోవటంలేదని మనవిచేస్తున్నాను.

“జమీందారీ వ్యవస్థలలో నీటిసమస్య సరిగాలేదు. జమీందారుల రద్దవుతాయని తెలిసికొన్నప్పటినుంచి జమీందార్లు వాటిని బాగు చేయించటం మానివేశారు. ఈ జలాధారాలను మెరుగే బాగుచేయించకపోయినట్లయితే ఆహారధాన్యశ్రమి కంటే ఎక్కువమందిని విన్నపిస్తున్నాను. ఈ విషయమై తగినంత శ్రద్ధ చూపాలని ప్రభుత్వం వారిని కోరుతూ యింటిలితో విరమిస్తున్నాను.”

* SRI R. KRISHNAN :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, ഇന്നത്തെ ഈ Land Revenue വകുപ്പ് വാസ്തവത്തിൽ കൃഷി അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു പകരം വളരെ അധികം തടസ്സങ്ങൾ വലിച്ചിടുന്നുണ്ടെന്നു പറയാതെ ഇരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മലബാറിലെ സ്ഥിതി പറയുകയാണെങ്കിൽ അവിടെ ഏകദേശം 80,000 ryotwary സമ്പ്രദായം കൃഷിക്കാരുടെ ഉള്ളിൽ. അധികാരി, മേയറാൻ, കോളുറൻ ഇവരാണ് ഇവർക്കിടയിൽ പരസ്പരമായിട്ട് ഉദ്യോഗം എടുത്തുവരുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായം. ഒരു അധികാരി എന്ന പറഞ്ഞാൽ ആ അംശത്തിലെ നാട്ടുവാഴിയായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് നാട്ടുവാഴി സമ്പ്രദായം ഇതും രാജിൽ വളരെ അധികം ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. കൃഷിക്കാർ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമാണെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ നികുതിസമ്പ്രദായം മാത്രമല്ല ഇവ രാവേച്ച സമ്പ്രദായം കൃഷിക്കാർക്കു കൂടിയും പാപ്പരാക്കിടക്കണ്ടുവരികയാണു്. ഇന്നത്തെ നികുതി സമ്പ്രദായം തികച്ചും അസംസ്കൃതമാണെന്നു് പറയാതെയിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്തായാൽ വലിയവനേയും ചെറിയവനേയും ഒന്നുപോലെ നികുതി കെട്ടുന്ന സമ്പ്രദായം ആണു്. ഇന്നു ഗവണ്മെന്റ് കൊണ്ടുവരുന്നവൻ പോകുന്നവൻ പോലും, ഇവ പുതിയ നികുതി സമ്പ്രദായം ഏറ്റെടുത്തതായാ പാവപ്പെട്ട കൃഷിക്കാരുടെ രബയിലാണു് വന്നു വീഴാൻ പോകുന്നതു്. മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പഴയ കോൺഗ്രസ് മന്ത്രിസഭ കൊണ്ടുവന്ന കടിയാൻ ബില്ലിൽ നികുതി പകരിയും കടിയാൻ കൊടുക്കണമെന്നാണു് വ്യവസ്ഥ. ഇതോടുകൂടി ഇന്നത്തെ നിലയിൽ പുതുതായി ചുരുത്തുവാൻപോകുന്ന സർക്കാരിന്റെ ഭാരവും കടിയാന്റെ രബയിലാണു വീഴാൻ പോകുന്നതു് എന്നു് മഹാ കളവാണു്. കാണുകയില്ലെന്നാണു് ജന്മിമാരുടെ നികുതി കൊടുത്തുവരുന്നതു്. അവരുടെ രബയിലാണു് ഇവ നികുതിയുടെ ഒരു വലിയ ഭാഗം വന്നുവീഴാൻ പോകുന്നതു്. കൃഷിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പുതുതായി ചുരുത്തുന്ന ഒരു betterment tax ഉം പഴയ ഭൂനികുതിയും കൂടുകയാണെങ്കിൽ മലബാറിലെ കൃഷിയുടെയും കൃഷിക്കാരുടെയും സ്ഥിതി വളരെ അപകടത്തിലാണെന്നു് പറയാതെ ഇരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കൃഷിയുടെ അടിസ്ഥാനവേണ്ടിയാണു് അതിനുവേണ്ട സൗകര്യം കർഷാ മതിയായ ഒരു തുക നിക്ഷേപിക്കുവാൻ, ചിലവഴിക്കുവാൻ ഇന്നുവരെ ഗവണ്മെന്റിനു സാധിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷെ മറ്റുപോട്ടു നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്റെപേരിൽ Rent Settlement എത്രയൊ കോടി ലൂപ്പികയാണു് ഇന്നു ഗവണ്മെന്റ് ചിലവാക്കുന്നതു്. കഴിഞ്ഞ അമ്പതു കൊല്ലത്തെ മനന്തവാടി എന്ന പേരിൽ ഗവണ്മെന്റ് പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത പുസ്തകം വായിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇവ ഗവണ്മെന്റു് കഴിഞ്ഞ അമ്പതു കൊല്ലത്തിനിടക്കു കൃഷി വർദ്ധനവിന്നു് ചെയ്തതു വളരെ തുല്യമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും. അതേ അപസരത്തിൽ വൻകിട ജന്മിമാരും മറ്റും കൃഷിക്കാർക്കു ഭൂമിയിൽനിന്നു ഒഴിപ്പിക്കുവാൻ പാട്ടും വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ മറ്റുവിധത്തിൽ ചൂക്കണം ചെയ്തുപോന്നുപോണ്ടു വളരെ അധികം സഹായിച്ചുവരുന്നതു്. നാട്ടുവാഴി സമ്പ്രദായം അംഗങ്ങളായ ഈ അധികാരിമാരും മേയറന്മാരും, മറ്റു ജന്മിമാരും ഇന്നു ഗ്രാമങ്ങളിൽ കൃഷിക്കാർക്കു വളരെ അധികം ബുദ്ധിമുട്ടുകണ്ടു്. മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം കർക്കശത്താഴി ലാളികൾ അവിടെയുള്ള ജന വികാശത്തിലെ ഒരു വലിയ വികാശമാണു്. ഇവരിൽ മിക്കവരും കൃഷി നല്ലൊപ്പട്ടവരാണ്. പാപ്പരായ കർക്കശാണു കർക്കശത്താഴി ലാളികളായി മാറുന്നതു്. അതിനാൽ അധികവും മലബാറിൽ ഇന്നു കൃഷിയെപ്പറ്റിയ വളരെ അധികം സമയം തരിശായി കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഗവണ്മെന്റിന്നുതന്നെ അറിയാം. ഈ സമയങ്ങൾ മുഴുവനും പരിഷ്കരിക്കുതും കൃഷിക്ക് വേണ്ട സഹായങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുത്തു ഈ കർക്കശത്താഴി ലാളികളെ ഗവണ്മെന്റ് സഹായിക്കേണ്ടതാണു്. ഇന്നത്തെ ഭൂനികുതി പകരം പത്തു് എത്രവരെയുള്ള ചെറിയ ഭൂ ഉടമസ്ഥന്മാർക്കു നികുതിയിൽനിന്നു് ഒഴിവാക്കുക. അതിൽ കൂടുതൽ ഉള്ള ഭൂമി ഉടമസ്ഥന്മാരുടെ കൃഷി ആദായത്തിന്റേ ഒരു നികുതി ചുമത്തുക വേണു് വേണ്ടതു്. എന്നുമാത്രമല്ല, റെവ്യർ, ചായ മുതലായ നോട്ടങ്ങൾക്കു ഇന്നു നികുതി വിരിക്കുന്ന അതിലും കുറവു കൂടുതലാക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു വളരെ ആദായമുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥയാണു്. അതു് തന്നെ ഉള്ള സാദ്ധ്യതയും അവർക്കു്. അതിനെ പാവം

[25th July 1952]

[illegible]

* SRI R. S. ARUMUGHAM :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, Land Revenue மான்யத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன். நாட்டிற்கு நல்ல முறையில் நிவாரணம் அளிக்கவேண்டுமென்றால் அத்தகு வருமானம் வேண்டும். அந்த காரணத்தால்தான் அந்தக் காலத்தில் நில வருவாயில் நாவில் ஒரு பங்கு, ஐந்தில் ஒரு பங்கு, ஆறில் ஒரு பங்கு என்றும் தான்யங்களை வசூலித்து நாட்டில் வாயாக வாங்கி இருக்கிறார்கள். ஆனால் பின்னால் இந்த முறையை மாற்றி அந்தந்த நிலத்திற்கு அதில் கிடைக்கும் வருமானத்திற்குத் தக்கவாறு அதை பணமாக வசூலிக்கும்படியாக மாற்றி இருக்கிறார்கள். ஆனாலும் ஒன்றும் சம்பந்தமில்லாத, விபரமில்லாத சில வாகனம் இருக்கின்றன. திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் கீழத் தென்கலம் என்னும் ஒரு கிராமத்தில் ராமி போகம் தீர்வை என்று ஒரு வரி வசூல் செய்கிறார்கள். அந்த நிலத்திற்கு நிலத் தீர்வையும் வேறு கொடுக்கிறார்கள். அந்தக் காலம் முதற்கொண்டு இந்தக் காலம் வரையிலும் அந்தத் தீர்வையை வசூலித்து வருகிறார்கள். தற்பொழுது அதை திருநெல்வேலி ஜில்லா போர்டில் வசூலிக்கிறார்கள். அங்கிருக்கும் கிராம அதிகாரி ஜில்லா போர்டு இவைகளைக் கேட்டால் விவரமான காரணம் தங்களுக்குத் தெரியாது, முன்னமேயே இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் ஜில்லா கலெக்டரைக் கேட்டாலும் அவர்களும் தங்களுக்குத் தெரியாது என்று அதே மாதிரியாகச் சொல்லுகிறார்கள். வீவாம் தெரிபாத வரிக்கையெல்லாம் அதுவும் நிலவரி வேறு இருக்க இம்மாதிரி வேறு வரிகளை வசூல் செய்யாமல் அவைகளை ரத்து செய்யவேண்டுமென்று இந்த இடத்தில் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

25th July 1952]

[Sri R. S. Arumugham]

“மேலும் சில இடங்களில் உணவு உற்பத்திக்காக ஏழை விவசாயிகளில் சிலர் காடு மேடுகளில் திருத்தி சாகுபடிக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அந்த நிலங்கையெல்லாம் கிராம அதிகாரிகள் மேலதிகாரிகள் போன்றவர்கள் ஏதாவது சாக்கு போக்கு சொல்லி காவி பண்ணைச் சொல்லுகிறார்கள். ஏழை விவசாயிகள் ஆயிரம் ஐந்தாறு என்று செலவு செய்தும் கூட அதை அப்பால் ஒப்பிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுெல்லாம் நஷ்டமடையுந் நிலைமையிலிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒன்றும் விபரம் தெரியாதவர்கள். இதை கவனத்து அவர்களுக்கே பட்டா கிடைக்கக்கூடிய அளவில் சர்க்கார் ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும்.

“மேலும் ஹரிஜன ஏழை விவசாயிகள் உரம், தழைகளைப் போடுவதற்கு இடம் வேண்டும் என்று புரம்போக்கு நிலத்தில் போட்டால் அதற்கும் அபராதம் அதிகப்படியாக விதிக்கிறார்கள். அதையும் குறைக்க வேண்டும். மேலும், அதையும் அவர்களுக்கு ஐரி செய்ய வேண்டும். திருநெல்வேலி தாலுகா பொறுத்தவரை ஒரு ஓராகம் வருகிறது. கங்கை கொண்டான் என்ற கிராமத்தில் உரம், தழைகளை, புறம்போக்கு நிலத்தில் போட்ட அவ்வளவு பேர்களுக்கும் உதவு ரூபாய் அபராதம் போட்டிருக்கிறார்கள். அவ்வளவு அபராதம் போடுவது நல்லதல்ல என்பதை இந்த இடத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆனால் விவசாயிகளுக்கு சர்க்கார் நன்மை செய்யவில்லை என்று யாரும் சொன்னால் அது அவ்வளவையும் நானே ஒப்புக்கொள்ள தயாராய் இல்லை. கடந்த தடவை ராஜாஜி சர்க்கார் கடன் நிவாரண சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அதனால் விவசாயிகள் எவ்வளவோ சௌகர்யமடைந்தார்கள். சத்யநாதன் ரிபோர்ட்டில் கூட 20) கோடி ரூபாய் விவசாயிகளின் கடன்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்கப் பட்டிருக்கிறது என்று தெரிவித்திருக்கிறார். விவசாயிகளுடைய கடனுக்கு எவ்வளவு தூரம் நிவாரணம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது தெரிவித்து. கடந்த மந்திரி சபை பூர்ண மதுவிலக்கு திட்டத்தையும் ஜீன் ஒழிப்பு, பெரிய இலும் ஒழிப்பு சட்டத்தையும் கொண்டு வந்து ஏழை விவசாயிகளுக்கு நன்மையைச் செய்திருக்கிறார்கள். இது சம்பந்தமாக சில இடங்களில் சில கிராமங்களில் தகராறுகள் இருக்கின்றன. அந்த கிராமங்களை சீர்திருத்தி நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவும், சர்க்கார் தயாராக இருக்கிறார்கள். இப்போதுள்ள சர்க்காரின் கனம் ராஜாஜி அவர்கள் கூட அன்று மொன்றார்கள், எப்படியாவது விவசாய சீர்திருத்த சட்டத்தை கூடிய சீக்கிரம் கொண்டு வரப்போகிறோம் என்று. ஆகையால் அது சீக்கிரமாக வரும் என்ற நம்பிக்கை என் போன்ற ஆள்களுக்கு இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் என்னைப் போன்றவர்கள், விவசாயிகள் பலர் காங்கிரஸில் இருக்கிறார்கள். எல்லாரும் காங்கிரஸில் பணக்காரர்களாய் இருக்கிறார்கள் என்று யாராவது சொன்னால் என்னையெல்லாம் சரியாக தெரியாது என்றுதான் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நாங்கள் எல்லோரும் விவசாய சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்றிருக்கிறோம். இப்பொழுதிருக்கும் காங்கிரஸ் சர்க்கார் நல்ல முறையில் விவசாய சீர்திருத்தச் சட்டத்தைச் செய்வார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் இருக்கிறோம். கனம் நிதி மந்திரி அவர்களும் அழுத்தம் திருத்தமாக அதைக்கொண்டு வரவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதற்கு உடனடியாக இந்த டிஜெட் மீட்டிங் முடிந்த பிறகு எப்படியாவது அதைத்தான் முதல்வதாக அமுலுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். உளளப்படியே இப்பொழுது விவசாயிகளுக்கு அதிகப்பொருள் ஊக்கம் குறைந்திருக்கிறது. விவசாயத்தை செய்வதற்கே அவர்களுக்கு பிரியம் வருவதில்லை. அதற்கு காரணம் அவர்களுக்கு அதில் அதிகப்படியான வருமானம் இப்பொழுது கிடைக்காததால் அதில் பிரியம் ஏற்படவில்லை. மற்றும் திடீர் திடீரென்று நிலங்களை விட்டு வெளியேறுகிறார்கள் என்ற ஒரு புறம் இருந்து வருகிறது. அந்தக் காரணமும் பொறுத்தமாக இருக்கிறது. ஒரு வருஷத்தில் ஒருவன் ஒரு நிலத்தில் விவசாயம் செய்தால் அடுத்த வருஷம் அவனே அதில் விவசாயம் செய்வான் என்ற நம்பிக்கை இல்லாமலிருக்கிறது. அடுத்த வருஷமும் அந்த நிலம் அவன்கையிலிருக்கும் என்ற நிச்சயமிருந்தால், தைரியமிருந்தால்தான், நிலத்தை பலப்படுத்துவதற்கு அவனுக்கு சந்தோஷமும், உற்சாகமும் ஏற்படும். அது இல்லாவிட்டால் அடுத்த வருஷம் நிலம் தன்னிடம்

[Sri R. S. Arumugham]

[25th July 1952]

இருக்குமோ இருக்காதோ என்ற ஒரு எண்ணம் ஏற்படுவதால் அந்த நிலத்தைப் பலப்படுத்த அக்ஷர எடுத்துக்கொள்ள பிரியம் ஏற்படுவதில்லை. அதன் காரணமாகக் கூட இந்த நாட்டில் விவசாயம் குறைந்து உணவு உற்பத்தியும் குறைகிறது என்பதை இந்த இடத்தில் அழுத்தம் திருத்தமாக சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகவே எப்படியாவது உடனடியாக ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து விவசாயிகளுக்கு பயிர்மும் நிலத்திலும் உரிமை இருக்கக்கூடிய அளவில் இப்பொழுது இருக்கும் வாரம், குத்தகையை மாற்றி மைக்கவேண்டும். இப்பொழுது விவசாயிகளின் நிலைமை எப்படி இருக்கிறதென்றால் அவர்களுடைய தார்க் கம்பையும் கடனுக்கு வாங்கிய மாட்டையும் தான் வீட்டிற்குக் கொண்டு போகும் நிலைமையிலிருக்கிறார்கள். வருமானமோ, லாபமோ இல்லாத நிலைமையிலிருக்கிறார்கள். இந்நிலையில் விவசாயிக்கு, உழைவனுக்கு சந்தோஷம் ஏற்படுமா? எனவே என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் அந்த நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தை உடனடியாக அமுலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஒவ்வொரு கிராம வாசிகளும் ராஜாஜி சர்க்காரின் காலத்திலேயே கூடிய சீக்கிரம் இதைச் செய்வார்களென்று அதனைப்பேரும் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது சில நிச்சயவாந்தார்களில் நல்லவர்களும் இருக்கிறார்கள். தஞ்சை ஜில்லா போன்ற பகுதிகளில் சில நிலச் சுவர்த்தாரர்கள் செப்தி என்ற பல தயாரான காரியங்கள் சர்க்காரை பாதிக்கக்கூடிய அளவிலிருக்கின்றன. அதற்கு சர்க்கார் வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் காங்கிரஸ்காரர்களில் பலர் கடந்து, பெருஷங்களுக்கு முன்னால், நான் விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய செளகரியங்களைச் செய்ய சங்கம் அமைத்து வேலை செய்த அந்த சந்தர்ப்பத்தில், என்னுடன் ஒத்துழைத்தார்கள். அதன் காரணமாக விவசாய தொழிலாளர்களுக்கெல்லாம் காங்கிரஸினிடத்தில் நல்ல எண்ணமும் அன்பும் இருக்கின்றன. அந்த அளவில் தஞ்சை ஜில்லாவில் பணக்காரர்களும், காங்கிரஸ்காரர்களும் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யவில்லை. அதனால் பல சங்கங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. சில விஷயங்களைக் கேள்விப்படும்போது பரிதாபமாக இருக்கிறது. அதற்கெல்லாம் சர்க்கார் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். எந்தக் காரியத்தையும் ஒரு நாளில் செய்துவிட முடியாது. நான் கூட ஒரு காலத்தில் வெளியிலிருந்தபோது, சர்க்கார் ஒன்றும் செய்வதில்லை என்று நினைத்தேன். உள்ளே வந்து பார்த்தால்தான் அதிலிருக்கும் கஷ்டங்களும் சங்கங்களும் தெரிய வருகிறது. இந்த இடத்தில் ஒன்றை மட்டும் நம்பிக்கையுடன் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். விவசாய சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தால் ஏழைகள் சந்தோஷமாக இருப்பார்கள் என்பதை தெரிவித்துக்கொண்டு இந்த சட்டத்தை உடனடியாக செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதனால் உணவு உற்பத்தியும் பெருகும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு, நாடு மக்களுடைய அன்பும் ஆதரவும் சர்க்கார் மீது ஏற்படும் என்றும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஏழைகளுடன் பழகியவன், வசிக்கிறவன் அவர்களுடைய நன்மைக்காக உழைத்தவன், சங்கம் அமைத்தவன்தான் என்ற நிலையில் அநுபவ ரீதியாக இப்படிச் சொல்லுகிறேன். தாங்கள்தான் விவசாயிகளைப் பற்றி பேசுவதற்குத் தகுதி என சிலர் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். யாரும் தாங்கள் தான் அதைப்பற்றி பேசுவார்கள் என பட்டா வாங்கி வரவில்லை. இப்படிப்பட்ட காரியங்களைப் பற்றி பேசுவதற்கும் காரியங்கள் செய்வதற்கும் நாங்கள் இருக்கிறோம் என்பதை தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சு இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்”

5-30
p.m.

* SRI K. R. SAMBANDAM :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, in supporting the cut motion, I want to say a few words. Compensation should not be given to the zamindars because when the Britishers were here, they allowed the zamindars to collect the tax only. But they are not the proprietors of the lands. The cultivators of the lands are the real owners. But now the Government think that the zamindars are the proprietors and that they

25th July 1952] [Sri K. R. Sambandam]

must be given compensation for the lands taken over. But I would suggest that since the Government are undergoing a lot of financial difficulties, even if they want to pay compensation, they can pay it not now but in due course.

“ Sir, though the Subrahmanyam Committee championed the cause of agricultural labourers, the Government are not coming forward to do anything substantial for them. So, the agricultural labourers, as a whole, are undergoing a lot of difficulties, especially those in Tanjore district. The mirasidars are evicting the agricultural labourers not only from their lands but also from their houses. So, confusion and chaos are prevailing in Tanjore district. Question after question has been put in this House and attempts have been made by way of interpellations to convince the Hon. Ministers and the Government of the necessity to remove the confusion there. But still the Government are not coming forward to do anything substantial in this matter. Sir, I fear that if the Government do not take any drastic measures to ameliorate the conditions of those agricultural labourers, cultivation work will not go on smoothly in Tanjore district.

“ Coming to the question of village officers, I want to say that before I became a Member of this House, I was also a village headman. I want to submit that the village officers, as a whole, are not paid adequately. But, for even a small thing, they are asked to submit reports. If any officer goes to a village, the village officer is contacted for information. Even the Hon. Sri Rajagopalachari said this morning in this House that the village officers are the pillars of the land revenue structure in the State. It is admitted that they are the custodians of law and order in the villages. Yet, they are not paid adequately. The Government say that they are not full-time officers and that they cannot be considered either as non-gazetted officers or as gazetted officers. Sir, I really do not know why the Government are putting these village officers to a lot of difficulties.

“ Then, Sir, in Tanjore district there are many waste lands. They can be given to the landless labourers, but the Government do not think it proper to do so. They give those lands either to political sufferers or to mirasidars. On the other hand, if they are given to the landless labourers, they can cultivate them intensively and increase production. Most of the landlords in Tanjore district are absentee landlords and they do not care for the cultivation of their lands. They mainly depend upon their clerks and their subordinates to look to it. As a result, cultivation is not carried on properly. That is why I say that waste lands must be given only to landless labourers, irrespective of whether the allottee is a Harijan or a non-Harijan.

“ Then, Sir, in every village there must be some lands for the grazing of cattle. Formerly there were, what were called, *mandakarais*. But now all these lands have been assigned to mirasidars and, therefore, the poor labourers have no pasture lands

[Sri K. R. Sambandam] [25th July 1952]

to graze their cattle. In such circumstances, I would suggest that in each and every village there must be some land set apart for the grazing of cattle.

“ Lastly, in Tanjore district, due to the cultivation of paddy alone, the law of diminishing returns has begun to operate. Even in selecting areas for the Community Projects, the Government have not been kind enough to select Tanjore district. The result of all these things is that Tanjore which has hitherto been considered as the ‘ Granary of Tamil Nad ’ is now not in a position to supply paddy in as large a quantity as before. Some of the anicuts which had been constructed by Chola and other Kings are not taken care of and I fear that in future agriculturists may have to suffer. So, I request the Government to devote proper attention to this matter.”

* SRI M. NARAYANA NAMBIAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, ഇന്നത്തെ നികുതി സമ്പ്രദായം നീരെ പട്ടഞ്ചരം അശാസ്ത്രീയമാണ്. അതിനെ പാടെ ഒരു പരിഷ്കരിച്ചേ രീകൂ. ഒരു ഏക ഭൂമിയുള്ളവനും 100 ഏക ഭൂമിയുള്ളവനും ഒരേ രേഖയിലാണ് നീകുതി കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നതായിട്ട് അതു ഒരു അനിനി അല്ലെങ്കിൽ റെറററാണ്? അതുകൊണ്ട് കെട്ടുന്നതിൽ ഒരു ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തിയ സംഖ്യ കൃഷിവാക്കുന്നതുപോലെ കൃഷിക്കാരെക്കുറിച്ചുള്ളതും, ഒരു ക്ലിപ്തസംഖ്യ കൃഷിവാക്കിയ ബാക്കിയുള്ള സംഖ്യകൾ ഒരു നിശ്ചിത ചുമത്തിയാലല്ലാതെ നീരി ലഭിക്കുന്നതല്ല. അതു കൊണ്ട് ഇന്നുള്ള നികുതിസമ്പ്രദായത്തെ ഒരു പരിഷ്കരിക്കേണ്ടതു വളരെ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. പട്ടം ബ്രിട്ടീഷു ഭരണകാലത്തു നടന്നിട്ടുള്ളതുപോലെത്തന്നെ ഇന്നും കൃഷിക്കാരിൽനിന്നു നികുതി വിരിച്ചുകൊടുക്കുവാനായി പട്ടണങ്ങളെ പരിഷ്കരിപ്പിക്കുക എന്നല്ലാതെ ഗ്രാമങ്ങളിലേക്കും ആ പണം തിരിച്ചുപോകുക എന്നുള്ളതു ഇന്നും കാണുന്നില്ല. ഗ്രാമീണർ നികുതി കൊടുക്കുകയോ പട്ടണങ്ങളിലെ ആളുകളെ സുഖിപ്പിക്കുക, അവർ കയ്യെടുക്കുക എന്ന നിലയാണ് ഇന്നും ഉള്ളത്. ഭൂവരികൾക്കുണ്ടാക്കിയ സംബന്ധിച്ചുകേൾക്കേണ്ട യാതൊന്നും ഇന്നേവരെ നടപ്പിൽ വരുത്തിയിട്ടില്ല. കൃഷിഭൂമി കൃഷിക്കാർക്കു എന്നത് പാപം ഇന്നും നടപ്പിൽ വരുത്തിയിട്ടില്ല. ഇന്നും തെക്കൻ കണ്ണാടക ജി.ടി.യിൽ Tenancy Legislation വന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. Ryot Protection Act പോലും ഗവണ്മെന്റു ആ ജില്ലകൾ ബാധകമാക്കിയിട്ടില്ല എന്നാണ് ആൻ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ഇതേ ജില്ലയിൽ ജനവിധിയിൽനിന്നു കുടിയാൻ സ്ഥലം ഏറ്റെടുക്കുന്ന അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി അവ അനുഭവിക്കാൻ സമയമാകുമ്പോൾ ആ സ്ഥലം തിരിച്ചുവരുന്ന സമ്പ്രദായം ഇന്നും നിലവിലുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ചും കാസർഗോഡ് താലൂക്കിൽ, ഇങ്ങിനെയുള്ള ആളുകൾക്കു യാതൊരു കോമ്പൻസേഷനും ലഭിക്കുന്നില്ല. ഇന്നു മലബാർ കുടിയായു ഭൂമിഗതി നിയമം കാസർഗോഡ് താലൂക്കിലെ മറ്റുതാലൂക്കുകളെ ഗ്രാമങ്ങളിലേക്കു ബാധകമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതു കാസർഗോഡ് താലൂക്കിലേക്കു മുഴുവനും ബാധകമാക്കണമെന്ന ആവശ്യം ഇന്നും നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. നിർവ്വസാധ്യമായി കുടി ഭൂമിയിലേക്കിന്നു വിദ്യേയരായിട്ടുള്ള ആളുകളുടെ ആക്ഷേപങ്ങൾ ഇന്നു ആ ജില്ലയിൽ ധാരാളം ഉണ്ട്. മറ്റൊരു വിശേഷത കാസർഗോഡിനെ സംബന്ധിച്ചുകേൾക്കേണ്ട അവിടെ 72 ശതമാനത്തിലധികം മലയാളികളാണ്. എന്നാൽ വന്യ സംബന്ധിച്ചു നികാറുകൾ ഇന്നും കണ്ണാടകത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലുമാണ് എഴുതപ്പെടുന്നത്. മലയാളഭാഷയ്ക്കു യാതൊരു പ്രാധാന്യം അവിടെയില്ല. ഗവണ്മെന്റുഗവണ്മെന്റുക്കുണ്ടുള്ള എല്ലാവരും circular കൾ എല്ലാം ഇന്നും കണ്ണാടകത്തിലാണ് അയക്കുന്നത്. കുറച്ചു ടി.വ.സംമുഖ് ഒരു വന്യ ഇൻസ്പെക്ടറുടെ കണ്ണാടകത്തിലുള്ള ഒരു കത്തിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ അഞ്ചു നാഴിക കരാരാകു നടക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ പററിയാണെങ്കിൽ പണ്ടു കുറേ മലയാളി ക്ലാർക്കുമാരെ കിട്ടും അവിടെത്തെ ആറ്റിപ്പുറത്തിൽ (കാസർഗോഡ്) ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നാണെങ്കിൽ അവരും ഇല്ല. ഇന്നു മലയാളി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ കൂടുതൽ നിയമിക്കണമെന്നും മലയാള ഭാഷയ്ക്കു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നല്കണമെന്നും ഉള്ളതു കാസർഗോഡ് താലൂക്കിലെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടേയും ആവശ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ ഗ്രാമ അധികാരിമാരുടെ ഇന്നത്തെ നില കൂടുതൽ നന്നാക്കേണ്ട കാര്യം ചിന്തിക്കേ

നേട്ടം. ഗ്രാമഞ്ചളിലേക്കു സർട്ടിഫിക്കറ്റു പോകുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ സബ്സിഷണൽ കൺവെൻറർ ഇന്നു ഗ്രാമ അധികാരികൾ ഏറ്റെടുക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവർക്കുള്ള വരുമാനം ഏറ്റവും തുല്യമായ ഒരു സംഖ്യയാണ്. അവരുടെ ഇനത്തെ നില മറുനിലപ്പെടുത്തി, ഇന്നുള്ള അവരുടെ വരുമാനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, തീർച്ചയായും ഇതു കാരണമായി നാട്ടുകാരെ ഉപദ്രവിക്കാൻ ഇടവരുമെന്നുള്ളതു ഒരു പരാമർശം മാത്രമെന്നെ പറയുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ലേബർ കടിയായ ഭേദഗതി നിയമം നടപ്പിൽ വരുന്നതിന്റെ പ്രാരംഭമായി ഇന്നു Rent Settlement Officers പല ദിക്കിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ഫോസ്റ്റർ താലൂക്കിലും ഉണ്ട്. പക്ഷെ ഇന്നത്തെ നില നോക്കുമ്പോൾ ഈ പ്രവർത്തനം എത്രയോ കാലം പിടിക്കും എന്ന് പറയാതെ ഇരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ നിയമം കടിയോടെ ജനിക്കും വേണ്ട എന്ന് പറയുമ്പോൾ ഈ നിയമത്തിന്റെ പേരിൽ ഇന്നും വമ്പിച്ച തുക ചെലവഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്, Rent Settlement Authority ഉടർന്നു പോകുന്നതിന്റെ ആവശ്യം എന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. മാത്രമല്ല കൺവെൻറർ താലൂക്കിനെ ഒരു കമ്മ്യൂണിറ്റി ഓഫീസായിട്ടാണുള്ളതെന്ന് കണക്കാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു സാധാരണക്കാരൻ താലൂക്കിൽ മറ്റൊരാളെയോ പലരെയും ഇന്നേവരക്കും ഗവണ്മെന്റ് ആപ്ലിക്കേറ്റു കൊണ്ടുനില്ക്കുന്നു. കൺവെൻറർ താലൂക്കിൽ ചെറുകിട ജലസേചന പദ്ധതികൾക്കു വളരെ അധികം സാധ്യതകളുണ്ട്. ഈ ചെറുകിട ജലസേചന പദ്ധതികൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുകയാണെങ്കിൽ മൂന്നത്തെ ഭക്ഷണക്കുറവ് പരിഹരിക്കാനും സാധാരണക്കാരന്മാരുടെയും സാധിക്കുന്നതായിരിക്കും. പയസ്വാമി നദിയിൽ രണ്ടു അണക്കെട്ടുകൾ (അതിന്റെ രണ്ടു ശാഖകളിൽ) കെട്ടുകയാണെങ്കിൽ വളരെ അധികം കൃഷി ഉണ്ടാകുവാനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ കൃഷിക്കാർക്കുള്ള ആരോഗ്യങ്ങൾ, വീടും വളവും നൽകുമെന്ന ഗവണ്മെന്റതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. Co-operative Society കൾ മുഖേന കൃഷിക്കാർക്കുള്ള എല്ലാ ആനുകൂല്യങ്ങളും നൽകുമെന്ന ഗവണ്മെന്റ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇന്നും വീടും വളവും ഇങ്ങിനെയുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ മറ്റേ സാധാരണക്കാരനും ചെയ്യുന്നില്ല എന്നുള്ളതു ഒരു പരാമർശം മാത്രമാണ്. ഫോസ്റ്റർ താലൂക്കിൽ ഇന്നും ഒരു കൃഷി ഡിവിഷന്റെ സ്റ്റാൻഡിങ്ങ് ആപ്പീൽ കൂടിയിട്ടുണ്ട്. കൃഷിക്ക് ആവശ്യമായ സാധനങ്ങൾക്കു നാലുതും അൻപതുതും നാഴിക നൽകേണ്ടതായി വരുന്നുണ്ട്. ഈ നിലയ്ക്കു അധികം ഒരു ഡിവിഷന്റെ സ്റ്റാൻഡിങ്ങ് ആപ്പീൽ അടിയന്തരമായി ഏറ്റെടുക്കേണ്ടതാണ്. അതുകൊണ്ട് നാട്ടുകാരുടെ ഇനത്തെ നില ഭേദപ്പെടുത്തുവാൻ, വേണ്ട നടപടികൾ എടുത്താൻ, നിർമ്മിതിയുടെ ഒരു ഭാഗം ഗ്രാമഞ്ചളിലേക്കു തിരിയുക എന്നതെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൊള്ളുന്നു.

SRI G. LATCHANNA :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, the public are aware that the kisans of this State have been opposing since the last 30 years, under the leadership of Professor Ranga, the present system of land revenue. We are also aware that the present land revenue system has not at all taken into consideration the various problems of the peasants who are cultivating the lands, that is, how much they have invested, what is the labour that they are putting in, how much they are getting from their cultivation and so on. These things are not at all taken into consideration at the present time. I earnestly request the Government to go into the matter. Of course, they have got sufficient material before them. They have got the reports of many Committees on the subject. The Central Government are also contemplating to bring out a comprehensive Land Reforms Act. But, the Union Government will only be able to lay down certain principles and it is for the State Government concerned to work out the necessary details in the matter. I take this opportunity to request the Government to appoint a Committee to go into the details and prepare a comprehensive Bill on the question of land reforms. The minimum economic holding must be exempted from any kind of land rent.

[Sri G. Latchanna]

[25th July 1952]

"The Government must also appoint another Committee to go into the question of agrarian troubles in the State and suggest ways and means by which this question could be amicably settled. Everybody is aware of the discontent among the agricultural labourers and misunderstanding and trouble between the tenants and landlords. The Government must pay attention to this problem immediately and see that the agricultural labourers remain contented.

"Before solving other problems, the Government must first fix the minimum prices for all agricultural products. They must standardise agricultural income. Then only they can fix minimum wages for agricultural labourers. The Government must constitute a Committee to consider the question of fixation of minimum prices for agricultural products in comparison with the minimum wages to the agricultural labourer. In this connection they must also consider the consumers' capacity. All these things have been to be looked into. Of course, nobody can deny that there are many complicated problems. In one area, ten acres of land may yield produce worth one thousand rupees and in another area, even fifty acres of land may not yield so much. So, there are many problems which the Government have to solve at an early date.

"Many complaints are received from almost all the districts regarding large-scale eviction of tenants from their holdings. Such evictions are going on in the Srikakulam and Visakhapatnam districts. Many of the zamindars and landlords are evicting the poor tenants from their holdings on the pretext that these holdings are their private property. In many cases, these poor tenants have been cultivating the lands for the past 15 or 20 years. Now all on a sudden, these landlords have begun to make out new records to show that these Ramiahs and Buchiahs are only labourers and coolies under them and that they are not tenants. Evictions have been going on and it is high time that the Government bring forward some legislation to protect these poor tenants from eviction from their holdings.

5-50 p.m. "If the Government will enquire into the various cases of litigation, they will know the plight of the peasants. Sir, a few days ago, the Government announced their policy in reply to certain questions put in this House, regarding eviction of tenants. Whether he is an inamdar or an ordinary peasant, no one should be evicted, unless for a grave irregularity, from the land until a comprehensive land reforms legislation is brought in. The Government must promulgate an Ordinance to this effect.

"Regarding delay in disposing of Government work, in spite of the Chief Minister's statement about red-tapism, I have to observe that it is still the cause of delay not only in the Board of Revenue but also in all other departments. This is creating a hell of trouble for the people, particularly those living in rural areas. They do not know whom to approach, whom to contact and whom to ask for a simple thing. The time allowed to me is very short; otherwise, I can give a number of instances wherein the Board of

25th July 1952]

[Sri G. Latchanna]

Revenue has taken two or three years to give a reply to representations made with regard to land disputes. This system should be given up. The hon. Member, Mr. Lakshmana Das gave a suggestion in this connection and I welcome it and support it. The Government must appoint a special tahsildar for public relations for the time being in every taluk. There are tahsildars for wells, for procurement and for ever so many other things. If there is a tahsildar for public relations, he will attend to the grievances of the ryots quickly. There must be some such arrangement which will help the Government to go to the help of the ryots quickly. When I say this, I am not particular about the nature of the results. It may be negative or positive. All that I want is that the complainant must have his case disposed of within one month so that he need not have to waste his time and money in running to this court and that court, the district court and the taluk court. He need not waste all his small earnings on the lawyers who may appear for him. I am sure that the Government will consider this suggestion favourably and appoint a tahsildar for public relations in every taluk.

“ Then, I come to the question of grant of banjar lands. This question is of course giving a lot of headache not only to the public but also to the Government. I am confident that not even a single piece of land has been granted in the history of the Government without causing much delay. I talk subject to correction; if the Government will show me cases wherein they have granted lands without delay, I shall stand corrected. Sir, there is provision for grant of loan to agriculturists for purchasing bullocks or buffaloes and agricultural implements. But only those few persons who have access to the concerned authorities are able to get these loans immediately and others have to wait for one or two years. This fact cannot be denied. We cannot have the support of the peasants if this kind of delay is allowed to continue. I earnestly request the Government that both in the matter of grant of loans and in the matter of assignment of banjar and other lands, the landless poor must be given the first preference. When I say this, I must point out one defect. There are many classifications of the landless poor such as ex-servicemen, Harijans, political sufferers, etc. The landless poor constitute nearly sixty per cent of the total population of the State. When the Government say that the landless poor will have the highest priority in the matter of assignment of lands, I am not sure who will get it, of the four classes of people. I am sure, the rules and regulations that the Government have laid down are not observed by the authorities working under them. If the Government will only enquire into how these rules have been observed during the last five years, that is, after the last War, they will find that only people who have got sufficient influence and people owning large properties alone have been given banjar lands. Of course, these are not in their names. They are in the name of their relatives. The patta-holders are the wives and nephews of these people. There is no point in issuing instructions on paper to the subordinate officials. The Government must

[Sri G. Latchanna]

[25th July 1952]

indicate the time within which the orders should be implemented. Then, they must see whether the rules have actually been observed. This is an important problem which must be solved at once. Then only the Government can command the confidence of the rural population. Loans have to be granted in time so that it may be of real use to the peasants. There is no use of granting a loan two or three years after it was applied for. The object of providing for loans to these peasants is to avoid the sahukar who wants to exploit their poverty and take away their lands.

6 p.m. " Does the poor peasant get the loan? I am confident nobody is getting the loan excepting those who have easy access to the local authorities. The Government must take early steps to modify the provisions so that the poor peasants could get the benefit.

" Sir, regarding the abolition of estates, many hon. Members have referred to the crisis created by the recent judgments of the Madras High Court and the Supreme Court. The Abolition Act has gone 'fut', i.e., it has become a dead letter because of these judgments. If I remember aright, there are more than 11,000 inam villages. A majority of these have already got the benefit under the Rent Reduction Act, and also the benefit under the Estates Abolition Act. So if the Government fail to bring in an amendment to the Acts with reference to these judgments, the inamdars—there are a number of inam villages in Srikakulam district—will file declaration suits and take back the villages from Government. If this is allowed to happen, there will be quite a good lot of criminal and civil litigation. The Government will be adding a new problem to the many acute problems they have to face. I therefore request the Government to bring in a suitable legislation to remedy this defect.

(At this stage the Speaker resumed the Chair.)

" Sir, in regard to the difficulties of the peasants who pay rent in kind, Government admit that an injustice has been done to them, but they say that it could be rectified only after the survey is completed. Seeing the progress that is now being made in the survey work, we doubt whether it will be possible to complete the survey work even within a period of twenty years. So it is not right on the part of the Government to ask these peasants to wait till the survey is complete to set right the injustice."

MR. SPEAKER :—" The hon. Member has only a minute more."

SRI G. LATCHANNA :—" Sir, I would request you to give me at least five more minutes. I was told that I would be given 20 minutes."

MR. SPEAKER :—" The hon. Member had already taken 20 minutes. He began at 5-45. I can give him only a minute more."

SRI G. LATCHANNA :—" I would therefore request the Government to bring in an amendment to the Rent Reduction Act to rectify the injustice done to the peasants who pay rent in kind.

25th July 1952]

[Sri G. Latchanna]

“Another injustice has been done to these peasants by the order issued by the Board of Revenue. I do not know whether the Government are aware of it. Though there is no regular irrigation system in the estates, the Managers of the estates have been asked to prepare demands for water-cess for the second crop. Government might argue that because ryots used water for raising the second crop, they were bound to pay water-cess.”

(At this stage the Hon. Speaker sounded the gong and called on the hon. Member Sri A. Sambasivam to speak.)

* SRI A. SAMBASIVAM :—“மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, நிலத் துறையின் செலவினங்களுக்கென்று இப்பொழுது அவை முன் வைத்திருக்கும் அமைச்சர் அவர்களின் செலவினங்களை ஒப்புக்கொண்டு ஒரு சில வார்த்தைகள் மொழிய முன் வந்துள்ளேன். ஆங்காங்குள்ள நிலங்களைப் பிரித்து வரையறுத்து உரியோருக்குப் பட்டாக்கள் செய்து வைத்திருப்பதும், அதன் தீர்வைக்கு இன்றைக்கு வரிகளைத் தண்டுவதும் பின்னால் ஒருவருடைய நில எல்லை இன்னொருவர் சேர்த்துக்கொள்ளாமல் எல்லையைக் குறிப்பிட்டு ஒழுங்குப்படுத்தி பாதுகாப்பதும் ஆகிய இந்தத் துறை மிகவும் முதன்மை யானதோர் துறையாகும். ஆகவே, இந்தத் துறையில் மற்ற பிற மாகாணங் களைக் காட்டிலும் நம்முடைய மாகாணம் இன்றைக்கு ஓரளவு சிறந்து விளங்குகிறதென்றாலும், இன்னும் சிறந்த முதன்மையான மேற்பார்வை அல்லது இடைவிடாது மக்களுடன் நெருங்கித் தொடர்புகொண்டு பார்க்கும் படியான மேற்பார்வை தேவை என்பது என்னுடைய கருத்து. பெரும் பாலும் இன்றைக்கு நாட்டுப்புறங்களில் கணக்குப் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கொடுக்கும் கணக்குதான் இன்றைக்கு நமது ராஜ்ய தண்டல் அலுவலகங்களில் தலைமைக் கணக்குகளாகவும் இருக்கின்றன. அரசாங்கத் தலைமை ஆணையாளர்வரை யாரும் மூன்றடிவரையாக அளவுக்கு அவருடைய கையெழுத்து இருக்கிறது. சில ஊரிலே கணக்குப் பிள்ளைகளின் கையெழுத்து சில குடியானவர்களின் தலையெழுத்தாகிவிடுகிறது. ஆகவே, சர்க்கார் இந்தத் துறையில் சிறிது உடனுக்குடன் பயனுடைய வகையில் அடிக்கடி நல்ல மேற்பார்வை செய்து வருவெண்டுமென்பதாக நான் வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏன் இதை வற்புறுத்திக் கூறுகிறேன் என்றால் கிராமங்களிலுள்ள ஒரு சிலர் ஒரு சில நிலத்தை உழுதுகொண்டு வருகிறார்கள். அந்த நிலம் புறம்போக்கு நிலமாக இருக்க லாம், அல்லது தரிசு நிலமாகவும் இருக்கலாம். அந்த நிலத்தை உழுது பயிர் செய்பவர் தண்ணீர் வாரியம் செலுத்தி வருகிறார். ஆனால், இந்த வரி கணக்குப் புஸ்தகத்தில் இருக்காது. அந்த நிலம் அவர்பேரில் பட்டா பெற் றப்பட்டதாகவும் இருக்காது. இப்படி ஒவ்வொரு சிறிய ஊர்களிலும், பெரிய ஊர்களிலும் இன்றைக்கும் இருந்து வருகிறதென்பதை நம் அரசாங்கம் ஆராய்ந்து பார்க்குமேயானால் எளிதில் கண்டு பிடித்து விடலாம். அப்படி இருந்து வருகின்ற குற்றத்தினால்தான் ஒரு சில ஏழைகள் நிலங்களைத் தங்களுடையதாக ஆக்கிக்கொண்டு, அதாவது எண்ணிக்கொண்டு அந்த பூமிகளில் கிணறுகளும் வெட்டி நிலத்தைப் பண்படுத்தி உழுது பயிரிட்டு விவசாயம் செய்து வருகிறார்கள். சர்க்கார் நாட்டுத் தொண்டர்களுக்கு மானியம் வழங்கப்படுமென்று அறிவித்த காலத்தில் இம்மாதிரி பத்திரபடி வருடங்களாக உழைத்து, நில வளத்தைப் பெருக்கிப் பாடுபட்டு வந்த விவ சாயிகளிடம் இருந்து வரும் பட்டா செய்யப்படுவதாக நிலங்களைப் பறித்து இந்த நாட்டிற்கென்று சிறை சென்ற இரண்டொரு நாட்டுத் தொண்டர்களுக்கு மானியமாக அல்லது இனாமாகக் கொடுக்கப்பட்டன. எனக்குத் தெரிந்து இரண்டொரு இடங்களில் இதை மாதிரியாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி இரண்டொரு தவறு நேர்ந்த காரணத்தினால் நம்முடைய அரசாங்கத்தில் இன்று எதிர்க்கட்சியில் இருக்கிற நண்பர்கள் அல்லது வெளியிலே காங்கிரஸுக்கு விரோதியாக இருக்கின்ற ஒரு சில கட்சிகள் இதைப் பெரிதாகக் காட்டி, நம் கட்சியின் பெருமையையே குலைத்து வருகிறார்கள். நம்முடைய

[Sri A. Sambasivam]

[25th July 1952]

மதிப்பிற்குரிய தலைமை அமைச்சருக்கு நான் விடுக்கும் வேண்டுகோள் என்னவென்றால் இம்மாதிரி பத்துப் பத்தினைத் தவிர்த்து வருடங்களாகப் பயிரிட்டு விவசாயம் செய்து வந்ததோடு அல்லாமல், கிணறுகள் வெட்டி தென்னே மரம் போன்றதான மரங்களையும் பயிரிட்டு தன் சொந்த பூமியைப்போல் பார்த்து வந்த ஏழை மக்களிடமிருந்து அந்த நிலங்களை இன்று பறித்து தேசத் தியாகிகளுக்கு வீரமான்யமாக வழங்கியிருந்தால் அதை மீண்டும் அரசாங்கத்தின் சட்டத்தின் மூலமே திரும்பப்பெற்று முன்பு இந்த நிலங்கள் யார் யாரிடமிருந்ததோ அவர்களிடமே திரும்பவும் கொடுத்த விடவேண்டுமென்பதுதான்.

“பொய்யாமொழிப் புலவர், வள்ளுவர்,

‘ஓர்ந்து கண்ணோடா திறைபுரிந்தியார் மாட்டுந்,
தேர்ந்து செய் வுட்கே முறை’

என்று சொல்லியிருப்பது மிகவும் கூர்ந்து கவனிக்கத் தக்கது. அதேபோல இந்த நிலங்கள் முன்பு யார்யாரிடத்திலிருந்து என்பதை ஓர்ந்து அதிலிருந்து கண்ணோடாதபடி பார்த்து யார்யார் அதில் பணத்தை செலவிட்டிருக்கிறார்கள், தங்கள் கைப்பொருள்களைக் கொட்டிப் பாடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்துத் தேர்ந்து நியாயத்தைச் செய்வதேமுறை என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். இதற்குப் பதம்பதமாகப் பொருளை உணர்ந்தவர்கள் சபையில் இருப்பதால் நான் அதை விளக்கவில்லை. நம் கட்சியின் பெருமையை, கௌரவத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் வகையில் இதை உடனடியாகச் செய்யவேண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக இந்த நிலவரியைத் தண்டல் தண்டுகிற காலங்களில் சர்க்காருக்கு மிகச் சிறிய தொகையைச் செலுத்துகிற நிலக்காரர்கள்கூட இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் கருணை காட்டவேண்டும். அதாவது, இன்று சர்க்காருக்கு நான்கணை, எட்டணை, ஒரு ரூபாய் என்று இம்மாதிரி மிகக் குறைந்த வரி கட்டுகிற ஏழை விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நிலப் பட்டாதான் இருக்கும். ஆனால், நிலத்தில் எதுவுமே விளையாது. விளையாடும் உண்டாகாது. அப்படிப்பட்ட ஏழைகள் இன்று அந்த வரியைக் கொடுக்காவிட்டால் இன்றைக்கும் அவர்கள் வீடு சென்று தண்ணீர் குடிப்பதற்கென அவன் வைத்திருக்கின்ற சொம்பைக்கூட, பழங்கஞ்சி குடிப் பதற்கென வைத்திருக்கிற வட்டிலைக்கூட பறிமுதல் செய்யக்கூடிய வழக்கம் இருக்கிறது. இந்தச் சிறிய செயலால் அரசாங்கத்திற்கு பொது மக்களிடமிருந்து அதிகமான எதிர்ப்பும் வெறுப்பும் தான் உண்டாக்கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, இந்த முறையை உடனடியாக அரசாங்கம் தலையிட்டு மாற்றியமைக்கவேண்டும். எப்படியும் வரி வசூல் செய்தேயாகவேண்டுமென்பதற்காக அந்நிய நாட்டாரால் அமூலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட இந்தச் சட்டம் இனிமேல் நீடித்திருப்பது நல்லதல்ல. குறைந்த வரி செலுத்துகின்ற மக்களை வரி வசூலிக்கப்படும் கொடுமையிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்கு சர்க்கார் கடுமையான முறைகளை மாற்றியமைத்து இந்தக் கொடிய முறையைத் தடுக்கவேண்டும். இப்படி ஏன் இதை நான் இவ்வளவு வற்புறுத்திச் சொல்லுகிறேன் என்றால் இப்பொழுது நமக்கு விற்பனை வரி போன்ற இதர துறைகளில் நல்ல வருமானம் கிடைத்தாலும்கூட இதுவரையில் நிலவரியே முதன்மையான வரியாக நம்முடைய அரசாங்கத்திற்கு இருந்தது. நாட்டிலுள்ள நிலங்களை வளம்படுத்த உழுது பயிரிட்டு வருபவர்கள் இந்நாட்டின் பெரிய ஆணிவேராக இருக்கிறார்கள்.

‘சுழன்றும் ஏர்ப்பின்ன துலகம் அதனால்
உம்புந்தும், உழவே தலை’ என்ற முறையில்

இத்தொழில் தலைமையானதாக இருந்தாலும்கூட இத்தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளோர்கள் தாலூகா அலுவலகங்களுக்கு சென்று வருவது என்றால் அவர்களுடைய உள்ளத்தில் அச்சம் ஏற்படுகிறது. இவர்களுக்கு அங்கு சென்ற உடனேயே நல்ல வரவேற்பும் இல்லை. அவர்கள் கேட்கிற ஐயம் உடனேயே அகற்றப்படுகிறதும் இல்லை. காரணம் என்னவென்றால் ஆணை அதிகாரிகள் தாங்கள் வேறு, தங்களிடம் வந்து கேள்வி கேட்கும் பொது மக்கள் வேறு என்ற உணர்ச்சி படைத்தவர்களாகப் பெருமாளும் இருக்கிறார்கள். அரசாங்கம், அரசாங்கத்தின் துணையாளர்கள் வேறு, இந்நாட்டு மக்கள்

25th July 1952] [Sri A. Sambasivam]

வேறு என்ற உணர்ச்சி வேருடன் அறுத்தெறியப்படவேண்டும். மக்களுக்கு நன்மை செய்வதற்காகவே மக்கள் பிரதிநிதிகளாக நாம் இங்கேயிருக்கிறோம். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாம் மக்களுக்காகத்தான் இங்கே இருக்கிறோம். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்தவர்கள்தான் அமைச்சர்களாகிறார்கள். ஆகையால் அரசாங்க அமைச்சர் வேறு, பொது மக்கள் வேறு என்று பிரிவுபடுத்தக்கூடாது என்பதுதான் நம் எண்ணம். ஆகையால் அரசாங்க ஆணையாளர்கள் மக்களுக்காக, மக்களின் நலனைப் காப்பாற்றுவதற்காக மக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய தொண்டைச் செய்வதற்காக இருக்கிறார்கள். மக்களை அவர்கள் தனிப்படுத்திப் பார்த்து எந்த உதவியும் செய்யாமல் இப்பொழுது இருப்பதை மாற்றி விவசாய மக்கள் தண்டல் அலுவலகங்களுக்குச் சென்றால் ஆணை அதிகாரிகள் இவர்களிடம் மட்டுமரியாதையாக நடந்து கொண்டு வேண்டிய உதவியைச் செய்யும்படியாக நாம் அதிகாரிகளின் மனதை மாற்றவேண்டும். விவசாயிகளிடம்தான் நாம் தண்டலுக்குப் போகிறோம். மற்ற துறைகளில் அவர்கள் ஓரளவு புறக்கணிக்கப்பட்டிருப்பினும் இந்த நிலச் சீர்திருத்தத் துறையில் அவர்கள் தான் நிலத்தை வளப்படுத்தி நாட்டின் உணவு உற்பத்தியைச் செய்கின்றார்கள் என்ற முறையில் நில வரியை அவர்களிடமிருந்து வாங்குகிறோம் என்ற முறையில் குடியானவர்களுக்கு எல்லாவிதமான வாய்ப்பையும் அளித்து ஏழைக்குடியான மக்களுக்கு எல்லாவிதமான நன்மையும் புரியவேண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக்கொண்டு கனம் மந்திரி அவர்கள் கோரியிருக்கிற மானியத்தை ஆதரித்து என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI P. RAMAMURTHI :—“ Mr. Speaker, Sir, it pained me 6-10
very much to listen to the speech of the Hon. Chief Minister this P.m.
morning when he intervened and I am sure it must have pained every single Member of this House because I did not believe that such kind of speech would have come from our Chief Minister. It rather pains me to criticize the Hon. Chief Minister, but nonetheless when things have been said which I am sure must have pained a number of other people also, it is very necessary to give expression to my feelings. This morning the Hon. Chief Minister told us that our people are not intelligent or are less intelligent and less industrious than some other people, for example, the people of Switzerland whom I am sure the Hon. Chief Minister has not seen, and which country, I am sure, the Hon. Chief Minister has not visited either. Sir, I personally think that this is a slander on our people who do not deserve it. As a matter of fact, it is a wrong statement for anybody to make that our peasants and workers are not intelligent or are less intelligent than anybody else. I am prepared to prove it. It is only our Indian workers of our railways that are capable of running the engines which had been condemned long long ago. No worker of any other country would have touched these engines and run them. Similarly, I am sure, no other peasant will be working under the terrible conditions under which our peasants are working today. In spite of the terrific inhibitions and restrictions and in spite of the British rule during the last 150 years, our country has produced such intellectual giants as Sri C. V. Raman and Sri Jagadishchandra Bose and such intellectually eminent people as our Chief Minister. Therefore it is not the fault of the people—the fault lies somewhere else—if our agriculture is suffering today. Our agricultural production has been falling and falling continuously for the last 200 years of British rule in this country, it is not because our peasants are not intelligent or are less intelligent, not because our peasants are not industrious, but precisely because of certain typical land relations which were not in existence

[Sri P. Ramamurthi]

[25th July 1952]

when the British came here but which have been imposed on this country after the advent of the British in order to foster their own rule in this country. We all know this. Also we all know that the Congress itself has been agitating for these agrarian reforms from the time of the Faizpur Congress. In the 1946 Congress Election Manifesto, and in the Five-Year Plan, the Congress wanted to change the present agrarian relations. It was only yesterday that our Prime Minister Pandit Jawaharlal Nehru said that he envied Sheik Abdulla for the speed with which he was able to carry out the agrarian reforms in Kashmir while he himself was not able to carry out these reforms in the other States of our country as quickly as Sheik Abdulla did in Kashmir, because, the Constitution comes in the way. Sir, I do not want to touch on the constitutional aspect now. Those people who framed the Constitution knew that there were certain restrictions for carrying out land reforms when they introduced certain safeguards and those safeguards clearly show whom that Constitution was designed to protect.

6-20
p.m.

"The question before us is, whether this system of land tenure which we are having now has effected any change in one of the fundamentals of our problem—I mean the problem of agriculture. After all, it is admitted even by Pandit Nehru, that of all revolutions it is the agrarian revolution in India which is the motive force of all revolutions in the Asian countries. In fact it is the agrarian movement which had been the motive force for all freedom movements in all colonial countries.

"Today after five years of freedom, where are we? Are we ahead in effecting agrarian reforms? Are we moving in the direction of those reforms promised by the very Congress itself, which is in power today? This is the simple question which we have got to pose before us, when we are faced with this Demand under 'Land Revenue'. We are often blamed of being impatient. It is said again and again that peace has got to be maintained. Of course peace is necessary and law and order is necessary. If force is used for the maintenance of peace and to quell disorder, then it is all right. I would like to ask the Hon. Chief Minister a very simple question. Because he has given a particular answer to a question in the morning, I am putting this question to him. Who is responsible for the growing discontent among the peasants in Tanjore? Who is responsible for the worsening of the agrarian situation in that place? Is it not a fact that as early as 1946 the Government appointed Sri Anantharaman, I.C.S., who was a District and Sessions Judge, I believe, at Nagapattinam to adjudicate in the agrarian dispute in Tanjore? What was the award of the adjudicator? It is not the kisans, nor we the Communists, who refused to accept the award. On the other hand it was the big mirasdars who refused to accept the award. Why did they do so? Is it not a fact that as soon as the mirasdars refused, one ex-Minister of the Government of Madras went from here to Mannargudi, not for the purpose of pacifying the mirasdars but to tell the poor tenants that the award was after all one which could not have any legal binding? May be the then Minister Giri

25th July 1952]

[Sri P. Ramamurthi]

would have appointed an adjudicator. It cannot have any binding on us ' that is how the ex-Minister viewed the award. I ask the Hon. Chief Minister, why can't they accept the award of one of their own officers?

" What happened then? The agrarian situation worsened. The Government did not implement the award of their own adjudicator. The people took the challenge. The peasants began to assert their rights. The Government were compelled in 1947 to sanction what is known as the ' Tanjore Collector's agreement '. This was closely followed in 1948 by what was known as the ' Mayuram award '. Because of the strength of the peasant movement at that time, Government were compelled to oppose the landlords. Only two years before the landlords had refused to accept the award of the adjudicator. Due to the agrarian trouble, the Government managed to make the landlords agree to the award. But then what happened? How did the Government behave? Immediately when the orders asking the landlords to come to certain agreements with the peasants were issued, the leaders of the peasant movement were arrested in 1948. The movement was made to be bereft of its leadership. When the Government were compelled to make the landlords come to a sort of agreement with the peasants due to the agrarian tension prevailing then, they subsequently used police force to annul that agreement. That agreement is nowhere to-day. This is what happened in 1948-49. Are we responsible for it? Then who is to be blamed? Can it be said that we created chaos? Can it not be said that the Government, which first induced the landlords to come to a certain agreement and never put it into force then, are the real disturbers of peace? I say, the Government are the real cause for the agrarian tension. Why did they not set up police against the tyrannical landlords, instead of directing their police force against the poor peasants? Can it be truly claimed that the landlords are the true paragons of virtue and they alone are the truthful persons? Is it a fact that only the ryots and not a single landlord committed crimes? Is it not a fact that the District Superintendent of Police who went on a complaint by a landlord that his haystack had been burnt by miscreants, found that it was the landlord himself who set fire to his own haystack and laid the blame on others? Is it not a fact that the same landlord happens to be a big Congressman now with some big influence behind him, in Tanjore?

" Whereas the Government broke into pieces the agreement to which they themselves had induced the landlords to agree at first, they now come and say that the poor peasants are those who are to blame. The most democratic movement had been labelled as a Communist-sponsored one. Is it right to charge us in such a language? The results of the last elections have brought into light the truth. The peasants have asserted their rights. Because they have now come up to clamour for their rights which are just, is it necessary for the Government to use police force to quell their movement?

[Sri P. Ramamurthi]

[25th July 1952]

“ Our Hon. Chief Minister is a believer in ancient traditions. He would tell us always to be responsible in our doings. He would bring in the Gita and the Mahabharata in support of his statements. But why should our Hon. Chief Minister bring in Gita and the Mahabharata? We all know that the Gita was born in the midst of a bloody and sanguinary war. Even during the early stages of the Mahabharata, the Indian society had come to imbibe violence. The Gita was born in the midst of such a violence, when the Pandavas and the Kauravas were fighting with one another. But let us look into our still ancient Vedas. Whereas the Gita says that we have got the right only to work and not to enjoy the fruits of it, what do our Vedas say? Let me quote something from our Vedas :

ॐ सहनाववतु सह नौ मुनक्तु, सहवीर्यं कस्वावहै, तेजसि नावधीतमस्तु मा विद्विषावहै ।

। ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।

6 30
p.m.

What does it mean? The man who works has got the inherent right to reap the fruits thereof. Why should our Hon. Chief Minister often cite the Gita and say that we have only the right to work? Only in a community wherein all without distinction have got both these rights, viz., the right to work and enjoy the fruits thereof, can we have real peace. That is what our ancients have said. Let our revered Hon. Chief Minister realize this also. ‘ I would like to ask our Chief Minister to go back to the Vedas and also to create those conditions which will ensure peace, real peace in the country. According to the Hon. the Chief Minister greed is there. But I would like to ask him : Who is greedy, is it our peasants that are greedy or is it the landlords that are greedy. When our peasants are fighting for their elementary right, the fundamental of all fundamental rights, the right to live, a right which is more fundamental than any other fundamental right, it is termed as disturbing the peace of the State.

“ We are told : Wait for some time; have patience. I would like to remind him that patience is a quality which has got to be maintained by either side. When he suggests to the peasants who have been oppressed for hundreds and hundreds of years, who do not get enough to eat, who are not able to carry on operations of agriculture and who to-day have become impatient as a result of all these things and they begin to assert themselves, why not, I suggest to the Chief Minister, go to the landlords and tell them : Have patience, after all times are changing; I will come with my legislation in due course; it does not matter if some peasant has occupied some lands, even unauthorizedly or without permission; after all you are interested in seeing that production goes on; it does not matter; your rights are there; you will get your share and I will see to it that the share will be given to you; have some patience. Is it not necessary that the landlords should have the same patience and why not the Government themselves practise that amount of patience and withdraw the Police force?

25th July 1952]

[Sri P. Ramamurthi]

“ I wish to submit to the House, Sir, that the main point is this. It is the fundamental and basic relations that govern our agriculture production that is at the root of our problems to-day and so long as they govern our agrarian relations, no amount of reforms and no amount of relief, given here and there, can basically change our agricultural production. I am not asking for a confiscation of the lands of the landlords. But let the peasant be enabled to buy seeds to carry on agricultural operations; it is not the landlords that are carrying on agricultural operations but it is the peasant that has taken the land on *varam* or *kuthagai*. It is he that is carrying on the agricultural operation and it is he that is not able to get any credit from the credit structure of the Government; credit is not available to him because he has no security to offer and therefore, what happens is that agriculture decays. There should be a basic change in regard to these matters and there is no use telling the people that those people are creating chaos. I wish to submit the chaos is created by the system, by the landlord who somehow or other wants to grab even the very little that they can get from the peasants. If the Hon. the Chief Minister wants to see greed, to look at greed, greed has got to be looked for not with the peasants, it has to be looked for not with the ordinary people but you can see it in the rich, you can see it in the big landlords and you can see it in the blackmarketers. It is those people that are greedy.

“ Finally, I would say: Pending the land reforms that have been promised—when they come we shall look into them—pending those reforms at least let the Chief Minister withdraw the Police force that is there to threaten the peasants. If the Hon. the Chief Minister has got any doubt about it or if the House has got any doubt about it, I would demand the constitution of a committee composed of representatives of every single party in this House. I am for an open enquiry; let the committee go into the district of Tanjore, see what is happening there, see who it is that is disturbing the peace—the peasant or somebody else. I am prepared to accept the verdict of that committee; let the committee be composed of members of all parties; let it include even representatives of the Congress party and the Krishikar Lok Party also; let it be a composite committee composed of members of every party in this House and I am prepared to disprove the assertion made by our Chief Minister which is based upon Police reports, reports of interested parties, based upon reports of the Police inspired by the landlords. If the Hon. the Chief Minister is not able to accept that proposition, the simple request that I would address to him would be to withdraw immediately the Police force and thus make the life of the peasant secure. To-day the Police force is there to protect whose security? Not the security of the hundreds and thousands of the ordinary kisans but they are there to protect and safeguard the security of the big landlords. So long as this policy is continued, I have to vote against this Government and I would ask every single member of this House to vote for the cut motion and against this Demand.”

* THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ Mr. Speaker, Sir, I had no intention to intervene in this debate or to disturb

[Sri C. Rajagopalachari]

[25th July 1952]

the programme of the House nor, I must add, did I expect such a helpful speech from Mr. Ramamurthi. I have heard him with great attention, and if I may say so with great satisfaction, and I agree with every one of his propositions. Barring the few misinterpretations of the Gita (Laughter) and barring the few misinterpretations of my motives and my understanding of the situation, and barring the few exaggerations, the main thesis of his speech I accept and I understand. I do want every one to understand that the Government which I represent will stand for justice and fairplay between the landlord and the cultivator, and I want to call him not 'tenant' or 'peasant' which are misleading terms, but I will call him 'cultivator' which represents a fact and not raise a question of law. I want fair dealing on the part of both of them, and on the part of either of them to the other. I do want as he wants, that immediate relief for all those who suffer under handicaps in the service of producing food for the people, should be given. I am entirely at one with him that this thing must be gone into and I go further. If, as he says—I am not versed in the history of these issues—if, as he says, the landlords have done wrong and the Government have gone wrong in respect of various agreements and awards given by Government's own respected and well regarded authorities, such as the Judges to whom he referred and the Superintendent of Police to whom he referred, who gave correct awards with reference to the haystacks being set on fire and such other matters, if men have gone wrong, then as far as human effort can go and as far as the law will permit us to go back upon history, I shall correct them.

6-40
p.m.

"I was amazed at the moderation of Mr. Ramamurthi's demands. He said, 'we do not want now all the reforms that we have been promised either impliedly or explicitly.' He wants that the conditions of the cultivator must be improved, that the credit which he does not command should be made up for, and he should be encouraged and enabled to produce more than he is now producing. I quite agree. I grant all these propositions and I promise to help him in these efforts. He wants, however, one thing to which I cannot agree. He asked me to withdraw all the police, and he has made it fairly clear why he wants it, so that people may go and occupy lands without rights and should not be disturbed by the guardians of the peace. Perhaps he did not quite intend that but the sudden withdrawal of the police force will result in that, whether he intended it or not. I promise, on behalf of the Force—as far as one man can promise for another—that they will not misbehave in the sense that Mr. Ramamurthi suggested that they would, viz., protect the interests and the wrong claims of the landlord and disregard the rightful claims of the cultivator. They are not there to protect either the one or the other—rightful or wrongful. They are there only to prevent the atmosphere from being disturbed in a violent manner. Otherwise, it is the Magistrate, it is the Government's representatives in the courts and in the magisterial chairs who are responsible for the preservation of rights, and not the police. He said 'the members of this House do form into a committee and go there to

25th July 1952] [Sri C. Rajagopalachari]

make enquiries.' It is unnecessary. I cannot abdicate the authority of the Government by asking the Legislature to govern the country. If it is to take evidence, I promise that we shall be as just as anybody else. I hope that the clear statement that I have made will convince Mr. Ramamurthi and those who agree and think with him that I am not out here to do wrong but my limitations are there. They may well say, 'your limitations are there, and therefore we want to assist you.' I shall take all such assistance without abdicating lawful authority or responsibility. What is it that you want? You want something to be done justly and quickly and, I think, I intend to do that. If I fail, I shall fail and I shall confess my failure before this House.

"Mr. Ramamurthi also said 'why should you not tell the landlords this and that.' He may take it from me that I have told all that and I intend to tell them more strongly but not so loudly as he has done. I do not wish to prolong the statement any further."

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—"Mr. Speaker, Sir, the discussion on this Demand began with a bomb-shell by Mr. Kandaswami against the zamindars regarding the payment of compensation to them. Other hon. Members referred to various matters. The whole discussion ranged from curbing the omnipotent village karnam to the implementation of the recommendations of the Land Revenue Reforms Committee. Many hon. Members referred to the grievances in their respective districts, such as the acceleration of the minor irrigation works, speeding up the grant of well subsidies and other minor things. Some hon. Members referred to the jamabandi system and desired that it should be abolished. Others said that the village officers' lot should be improved. Some members from Malabar said that it was not worthwhile to collect the loans advanced to refugees from Burma and Malaya as the collection charges would be greater than the amount collected. My hon. Friend Mr. Latchanna expressed sympathy with the ryots and then referred to the red-tapism prevailing in the Government Departments. He suggested the appointment of a Tahsildar to act as Public Relations Officer. He wanted that the loans should be disbursed in time. Then he referred to the decisions of the High Court and the Supreme Court with regard to the Estates Abolition Act and said that it had gone 'phut'—to borrow his own expression. I will deal with these points as far as possible one by one.

"Let me first refer to the question of compensation that is to be paid to zamindars. The hon. Members Mr. Kandaswami and Mr. Govinda Rao and my hon. Friend from Mayuram joined hands in demanding that compensation should not be paid to zamindars. They should understand that we are implementing an Act which has been placed on the Statute Book. My position is in the nature of a Judge. The Judge can only interpret a law as it stands and cannot make any new law. Unless we scrap this Act, we cannot deny compensation to the zamindars (Opposition Benches : 'Scrap the Act.') When the time comes, you can do that.

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [25th July 1952]

“ Sir, there is also the other question that any meddling with the implementation of the Estates Abolition Act would infringe the provisions of the Constitution. I am sure my hon. Friend the Leader of the Opposition, Mr. Viswanatham, will bear me out that without infringing the Constitution, we cannot interfere with the question of payment of compensation to the zamindars.”

SRI K. GOVINDA RAO :—“ On a point of order, Sir.”

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—“ Is it the usual point of order? ” (Laughter.)

MR. SPEAKER :—“ Let the hon. Member state his point of order.”

SRI K. GOVINDA RAO :—“ It is not the usual point of order. I want to correct a statement of the Hon. Minister. I did not say that compensation should not be paid to zamindars. I wanted that payment should be deferred.”

MR. SPEAKER :—“ Is it a point of order? ” (Laughter.)

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—“ Whether it is a point of order or not, that statement comes in handy for me. He says that payment of compensation should be deferred. Under the Act, even that cannot be done. Half of the probable compensation has to be paid and it is in pursuance of that provision that we have already deposited the amount with the Tribunals.”

SRI VAVILALA GOPALAKRISHNAIAH :—“ On a point of order, Sir.”

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—“ I am not yielding, Sir.”

MR. SPEAKER :—“ Let the hon. Member state his point of order.”

SRI VAVILALA GOPALAKRISHNAIAH :—“ Mr. Speaker, Sir, మంత్రి గారు usual point of order అంటున్నారు usual point of order, అసలు point of order, అది చెడు point of orders వున్నవో, ఏమో, మాకు కొంచెము వివరముగా చెప్పాలి. ఈ విషయములో మంత్రిగారు సభ్యులను అగౌరవకరమైనది అంటున్నారు. మీరు యీ అనువాదము తీసుకొని జనాభు చెప్పాలని కోరు తున్నాను.”

SRI T. NAGI REDDI :—“ Mr. Vavilala Gopalakrishnaiah wants to know whether it is in order for the Hon. Minister to ask whether it is the usual point of order and whether he has got that right to say so.”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—“ I may tell my hon. Friend that I did not mean any offence when I said that.

“ Sir, I was referring to the Indian Constitution. According to the Constitution, no expropriatory legislation could be undertaken. So, compensation has to be paid to the zamindars.

25th July 1952] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

“ Sir, one hon. Member, I do not know his name, said that the Land Revenue Reforms Committee Report has been shelved. May I tell him that it has not been shelved? We are earnestly considering it. I may tell him that certain things by their very nature take time to develop. Take the case of eggs. It takes time for the eggs to hatch. Similarly, we have a period of gestation for babies to develop. So also, Sir, legislation takes time to develop. We are considering not only one report on the question of land revenue reforms. Land Revenue Reforms Committee's report is a very voluminous report. Besides that, we are considering also the Raghavendra Rao Report and also the Marjoribanks Committee Report. So, naturally, it takes sometime for the legislation to take proper shape. I can assure the hon. Member and also Mr. Latchanna, the whole thing will be gone into, and we will try our best to implement reforms in a way that will be very helpful to the ryot. I think hon. Members think that I am a peculiar man. Let me tell them that I do not come from Timbuctoo; I am a man of the Indian soil; I am also a ryot; I know all the difficulties of the ryot; I am as much interested in the betterment of the lot of the ryot as any hon. Member in this House either on this side or on the other side. Sir, I feel a great responsibility lies on me. I know it. But the only difficulty is, while hon. Members on the other side talk without restraint without bothering with rules and regulations governing the subject-matter—while they talk like freelances, I, on the other hand, feel hemmed in on all sides and bound by rules and regulations, for I am surrounded by statutes and rules and regulations and so I am not able to talk like my hon. Friends. I promise, with all these restrictions, I shall go as far as possible to implement the land revenue reforms in the best interests of the ryot.

“ My hon. Friend, Mr. Balakrishnan, coming from Pudukkottai referred to certain reforms to be carried out in his place. He complained that the transfer of pattas do not take place soon. It takes a lot of time. And then he said that the selection of lands for the grant of remission of land revenue is left to the sweet will of the karnam, that there are inducements to be given to the karnam to do it, and so he suggested that a committee should go into the matter to make proper remission of land revenue. He also wanted receipts to be given for the payment of land revenue; they should be stamped, sealed and all that. May I tell him, there are no difficulties in this matter in this part of the State? Receipts are given on payment of land revenue. They are not refused. There are no complaints about non-issue of receipts in this part of the State. If some ryots are very particular to have the receipts in a proper form, they are issued in a book form called ‘kachayat book’, wherein payments are entered then and there. Then, Sir, my friend said that the jamabandi work should be done not by the Collector but by the Minister. If the Minister is to do that, I wonder whether a hundred Ministers would be sufficient for that. I feel the whole difficulty with him is, he is a gentleman coming from a State which has been recently taken into our State. Probably, previously in that State, such things did not obtain, and difficulties were experienced. But now

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [25th July 1952]

that it has become a part of our State everything will be properly done and things will be far better hereafter. By and by he will have no room for such complaints. But if still difficulties are experienced, we will try to remove them.

“Then, Sir, one hon. Member from Ambasamudram wanted exemption of land tax for small pattadars, say, those who pay Rs. 5 to Rs. 10 as land tax. I may tell the hon. Member, if I am not revealing a secret, that the Land Revenue Reforms Committee also thought about this question, and in fact, some members of that committee proposed that the exemption of this tax should apply to all pattadars paying a land tax of Rs. 5 to Rs. 10. But I think it was turned down on the ground that it could as well be replaced by the sales-tax. Again, that tax, I mean the sales-tax, was turned down because it was thought it would lead to difficulties as it would involve keeping of accounts by the small pattadars. So they finally came to the conclusion that the agricultural tax was the best tax under the circumstances. But there are some dissenting minutes for that. The whole thing will be gone into; and I may assure the House that the Land Revenue Reforms Committee Report will be thoroughly gone into and Government will try their best to implement it in a way that would be useful to the ryot.”

SRI P. RAMAMURTHI:—“May I ask the Government whether they would allow some time for this House to discuss the Land Revenue Reforms Committee Report, so that it may be useful to the Government in framing the proper legislation?”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER:—“Sir, Government propose to make copies of that report available to all hon. Members of the House; and after that, there will be time enough to think of this. Now it is too premature to think of it. Let copies of the report first get into the hands of hon. Members.”

SEVERAL HON. MEMBERS:—“We have already got copies of it.”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER:—“Sir, I may now turn my attention to my good friend, Sri Vavilala Gopalakrishnaiah. (Laughter.) He has given a cut motion. Probably he has not spoken on it. Anyway I may assure him that the anomalies that we find in the working of the Estates Abolition Act as well as the Rent Reduction Act will be gone into. Mr. Latchanna also referred to the decision of the High Court and the Supreme Court which has upset the easy working of the Act. Sir, the matter is engaging the attention of the Government.

“Then, Sir, one hon. Member, Mr. Arumugam, I think, referred to certain grievances obtaining in his district of Tirunelveli and he complained that Swamiboga Tirvai is being collected. I do not know what it is, why it is called so, and under what circumstances it is being collected. I shall look into it.

“Then, I must refer to Mr. Venkatrama Ayyar, who spoke about the difficulties experienced in Pattukkottai and Arantangi in working the Rent Reduction Act. He and the other gentlemen

25th July 1952] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

coming from Tanjore are very good in combining together and putting forth their grievances. In this respect Tanjore district should be given the first place."

SRI P. RAMAMURTHI :—" What about other districts? "

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—" No, Tanjore should be given the first place in this combination of Members to ventilate the grievances of their district. This is not the first occasion I see it. I agree it is a right thing to do so. Tanjore district is very vocal in their grievances. Whenever they have a grievance, all the people of the district join together and voice forth their grievance. And that is what we see here to-day also. That is why Mr. Kandaswami has joined hands with Mr. Venkatarama Ayyar and referred to these grievances. They said that Government were merely saying, ' it is under consideration ' for anything we say, and doing nothing. No, Sir, that is not the case. There is no shelving of it. If I had intended anything like what the hon. Members were saying I could have said this morning to the question they raised, ' it could not be considered '. But I said ' it is under consideration ', because I felt levying a high wet rate of assessment on the lands which are poor, which have no irrigation facilities and other things, is wrong. Those lands cannot stand the highest rate of assessment of wet land. So I said the question is being looked into. I think justice will be done as far as the Act allows it.

" Sir, my time is up and I think I need not refer to other 7 p.m. things. Many things were referred to in the course of the debate, for instance, reference was made to-day also to the Board of Revenue although it had been discussed threadbare both during question time and during the general debate. Though the Government have stated in so many words that the retention of the Board of Revenue was necessary, still one or two hon. Members wanted that it should be abolished. An answer having been already given, I do not think I should repeat it. Sir, I want to close my remarks by saying that we will try our best to stand by the ryot and do whatever we can on his behalf. I do not also want to repeat the usual request that the cut motion need not be pressed because this sort of request has always had a contrary effect. I will leave it to the sweet reasonableness of the hon. the Mover of the cut motion."

MR. SPEAKER :—" Is the hon. Member, Sri C. Kandasami, pressing his cut motion? "

SRI C. KANDASAMI :—" Sir, I am not withdrawing the cut motion."

MR. SPEAKER :—" I shall put the cut motion to the vote of the House. The question is—

' That the allotment of Rs. 86,76,400 under Demand I—Land Revenue be reduced by Rs. 100.' "

The cut motion was lost.

[25th July 1952]

MR. SPEAKER :—“ I shall now put the Demand to the vote of the House. The question is—

‘ That Government be granted a sum not exceeding Rupees 86,76,400 under Demand I—Land Revenue.’ ”

The Demand was carried and the Grant was made.

(3) DEMAND X—STATE LEGISLATURE.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Mr. Speaker, Sir, on the recommendation of His Excellency the Governor, I move—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 22,91,800 under Demand X—State Legislature.’ ”

“ I do not propose to make any speech at this stage and, if any specific points are made, I shall try to reply to them.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ I find it is one of the most moderate of Demands.”

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 22,91,800 under Demand X—State Legislature.’ ”

* SRI PILLALAMARRI VENKATESWARLU :—“ Mr. Speaker, Sir, I move—

‘ That the allotment of Rs. 22,91,800 under Demand X—State Legislature be reduced by Rs. 100.’ ”

“ It really gives me great pleasure to move this cut motion because it is only under this Demand that we could express our great appreciation, Mr. Speaker, of the manner in which you are discharging your responsible duties. It is a great pleasure for me to see you, Sir, making all efforts to rise to the occasion and reach the heights of impartiality on almost all occasions. Sir, you have virtually nullified the distinction between the front benches and the back benches by giving equal opportunities to all to take part in the proceedings of the House. Particularly during the question hour, Sir, you have taken pains to see that wherever one was sitting he was given an opportunity to put supplementary questions. I am very grateful to you, Sir, for this.

“ For the last five or six years I have been agitating that you must be given an opportunity to visit foreign countries so that you can have an opportunity to study their parliamentary practices and procedure. (The Hon. Sri C. Subramaniam : ‘ They can come here.’) Sir, I am coming to that also. I was saying that you should be given an opportunity to visit foreign countries particularly to make a study of how democracies are working there and how the Speakers function there. In this connexion, if our Hon. Ministers agree and you are permitted to go to foreign countries, I would suggest to you, Sir, that you should visit the East European countries also so that you can have a comparative outlook of the situation prevailing there instead of having biased and prejudiced opinions which so many Members are trying to create.